

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்



ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

பராங்குஸ திருஅவதார ஸ்ரீ5110

விரோதி ஸ்ரீ சித்திரை 20, 3-5-2009

கர்ந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட் வெளியீடு

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY



ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணூர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்₃ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427
24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.
துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 1

பக்கம்

வரதவைபவம்		1-02
எங்களாழ்வான் வைபவம்		03-06
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்	(1-4)	07-10
ராமாநுஜரஹஸ்யத்ரயம்	(5-8)	11-14
ஸ்ரீயதிபதிநசர்யா	(1-2)	15-16
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உரை	(15-16)	17-18
சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம்/ விவரணம்	(17-20)	19-22
மநுஸ்ம்ருதி	(1-2)	23-24
யதிராஜவிம்ஸதி உரை	(37-44)	25-32
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(89-96)	33-40
கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநங்கள்	(89-96)	41-48

ஆழ்வார்எம்பெருமானாஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

பெரியபெருமானுடைய திருவருளாலே நாம் இரண்டாமாண்டில் அடியெடுத்துவைத்துள்ளோம். இவ்விதழிலிருந்து ஸ்ரீயதிபதிநசர்யா, ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம், மநுஸ்ம்ருதி ஆகிய பகுதிகள் நம் பத்திரிகையில் தொடங்கப்படுகின்றன.

நாளதுவரை தெலுங்குலிபியிலேயே இருந்த ஸ்ரீயதிபதிநசர்யை முதன்முதலாக இப்போது நாகராஷ்டிரத்திலும், தமிழ்எழுத்திலும் பொழிப்புரையுடன் வெளிவருகிறது. எம்பெருமானின் நித்யாநுஷ்டான க்ரமத்தை விளக்குகிறது இந்நூல். இதன் தொடக்கத்திலுள்ள தனியனைக் கொண்டு இதனை அருளிச்செய்தவர் மணவாளமாமுனிகளின் பௌத்தரரான ஜீயர்நாயனார் என்று தெரியவருகிறது. ஜீயர்நாயனார் அருளிச்செய்த நக்ஷத்ரமாலிகா பரமகம்பீரமாயுள்ளது. ஆனால் அதுபோன்ற சைலி இங்கு காணப்படாமையால் இந்த க்ரந்தம் இவர் அருளிச்செய்ததுதானா என்ற ஸந்தேஹமும் எழுகிறது. வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க.

சைவகுலத்திலே பிறந்து, பிற்காலத்திலே க்ருஷ்ணபக்தராக மாறிய லீலாஸுகர் எனப்படும் பில்பமங்கள் இயற்றிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம் மிகச்சிறந்த ஸ்தோத்ரக்ரந்தமாகும். இந்நூலிலுள்ள ஸ்லோகங்கள் கேட்போரின் செவிக்கு அமுதம் போல் இன்பம் பயக்கும் தன்மை உடையன. தர்க்கதீர்த்தம் ஸ்ரீ.உ.வே.ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமியால் 100 வருடங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்டவுரையுடன் கூடிய இந்நூலின் ப்ரதியொன்றை நம்மிடம் கொடுத்து வெளியிடும்படி நியமித்தார் வானமாமலை வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.N.S.க்ருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமி. அவரது நியமனமடியாக க்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம் தொடங்கப்படுகிறது.

தர்மஸாஸ்த்ரங்களில் தலையானதான மநுதர்ம ஸாஸ்த்ரத்திலிருந்து சில ஸ்லோகங்கள் பொழிப்புரையுடன் வெளிவர உள்ளன. வடுகநம்பி அருளிய யதிராஜவைபவம் பொழிப்புரையுடன் 42 வருடங்களுக்கு முன்பு ஸுதர்ஸனர் ஸ்வாமியால் வெளியிடப்பட்டது. எம்பெருமானின் திருநக்ஷத்ரத்தையொட்டி இந்நூலும் இவ்விதழுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. அன்பர்கள் படித்துப் பயன்பெறுவார்களாக.

— ஆசிரியர்.



வரதவைப₄வம்

(மேலத்திருமானிகை அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸௌம்யநாராயணசார்யஸ்வாமி)

ஸ்ரீமந்நாராயணனின் நிலைகளான பரம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்னும் ஐந்து நிலைகளில் அர்ச்சாவதாரமே சிறந்ததாகும். ஆழ்வார்களும் 'இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரமே எனிது' என நிலைநாட்டினார்கள்.

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் வேதவ்யாஸர் எம்பெருமானுக்கு "பூ₄ஸய:" என்றொரு திருநாமத்தையிட்டார். அதாவது பக்தர்கள் உகந்த இடங்களில் படுகாடு கிடப்பவன் எம்பெருமான். ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக 'நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான்' என்னும்படி எந்தப்படியிலாவது திருமேனியுடன் ஸேவை நல்குமவன் எம்பெருமான். பக்தர்களின் பாரிப்புக்குத் தக்கவாறு நிற்பதோ, கிடப்பதோ, அமுதுசெய்தருள்வதோ, புறப்பாடு கண்டருளுவதோ செய்தருளும் அர்ச்சாநிலையிலேயே ஆழ்வார்கள் மண்டினார்கள். ஆழ்வார்கள் மங்களாஸாஸநம் செய்தருளின திவ்யதேஸங்களில் கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில் ஆகிய மூன்றுக்கும் ஒரு தனிப்பெருமையுண்டு. ஆசார்யர்களில் நடுநாயகமான எம்பெருமானாரின் திருவாராதனப்பெருமாள் வரதராஜனே. தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ் பூண்டஅன்பாளானாயிற்றே இராமாநுசன்.

காஞ்சீபுரம் வரதராஜப்பெருமானை, கூரத்தாழ்வான் தமது வரதராஜ ஸ்தவத்தில் "அர்த்தி₂தார்த்த₂ பரித₃ந தீக்ஷிதம்" என்று கொண்டாடினார். பேரருளாளான வரதராஜன் வேண்டுவார்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தருள்வதையே வரதமாகக் கொண்டவனாம்.

மூவுலகங்களுக்கும் நாதன் தேவாதிராஜனே என்பதைக் கோட்சொல்லு கின்றதாம் திருவபிஷேகம் (கிரீடம்). தேவப்பெருமானின் திருமுடியில் மிகவும் ஈடுபட்டு "ஆதி₄ராஜ்யமதி₄கம் பு₄வநாநாம் ஈஸதே பிஸுநயந் கில மௌளி:" (வரத.ஸ்த. 25) என்றருள்கிறார் ஆழ்வான். அத்திகிரி அருளாளனின் கிரீடத்தைக் கண்டவர் அனைவரும் "ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தி இவனே" என்று அறுதியிடுவாராம்.

தேவப்பெருமாள் தமது திருநெற்றியில் ஊர்தவபுண்ட்ரதிலகம் அணிந்தருள்வதைக் கொண்டாடுகிறார் ஆழ்வான். உயர்கதிக்கு அழைத்துச் செல்லும் திருமண்காப்பை "அடியார்கள் உகந்தது தமக்கும் உத்தேஸ்யம்" என்று கொண்டு தரிக்கிறாராம் வரதராஜப்பெருமாள்.வரதனுடைய கடாக்கை வைபவத்தை "விப₄வம் விவ்ருணேதி" என்ற ஸ்லோகத்தில் பரக்கப் பேசுகிறார் ஆழ்வான். வரதராஜனின் ஸ்ரீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்-மே 2009

கடாசுதாரைகள் ஆஸ்ரிதர் திறத்திலே ஸதா ப்ரஸரித்துக்கொண்டிருக்குமாம். தேவப்பெருமாளின் திருக்கண்ணோக்கம் “உபயவிபூதி ஸார்வபௌமன் என்பதை வ்யக்தமாக்குகின்றது; எல்லையில்லாத க்ருபையை வெளிப்படுத்துகின்றது” என்றெல்லாம் அநுபவிக்கிறார் ஆழ்வான். இப்படி ஆழ்வான் நூறு ஸ்லோகங்களாலே தேவப்பெருமாள் வைபவத்தைக் காட்டியருள்கிறார்.

ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யர் தமது வரதராஜ பஞ்சாஸத்தில் (38) “அத்திகிரி அருளாளனே! கணக்கற்ற தகாத தீய செயல்களை இடைவிடாமல் செய்துவருகிறேன். இப்போது பாபங்கள் முளைவிட்டுள்ளன. முளைகள் மிகவும் வளர்ந்து மரங்களாகிப் பலன் தருவதற்குள் நீ சார்ங்கமென்னும் வில்லை ஏந்தி வந்து அவைகளை வேரோடு களைந்து அடியேனை ரக்ஷித்தருளவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். “ஸ த்வம் ஸ ஏவ” என்று தொடங்கும் 40ஆவது ஸ்லோகத்தில் கஜேந்த்ராழ்வானைக் காத்தருளியது போல் தம்மையும் ரக்ஷித்தே தீரவேணும் என்கிறார். அன்று யானையைக் காத்த தேவரீர் இன்று வரதராஜப் பெருமாளாக எழுந்தருளியிருக்கிறார். முதலையின் வாயில் அகப்பட்ட யானையைப்போலே அடியேன் ஸம்ஸார பந்தத்தில் சிக்கித் தவிக்கிறேன். வாஹநமான கருடன் அன்று போல் இன்றும் அதே வேகத்தையுடையவன் தானே. சக்ராயுதமும் அதே கூரிய முனையுடன்தானே இன்றும் திகழ்கின்றது. ‘பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்’ என்கிறபடியே அனைவருக்கும் பொதுவாகத் திகழும் தேவரீர் யானை-மநுஷ்யன் என்ற பேதம் பாராமல் அன்று யானையைக் காத்தது போல் இன்று அடியேனையும் காத்தருளவேணும் என்கிறார் வேதாந்தாசார்யர். இப்படி அருளாளனின் வைபவத்தைப் பரக்கப்பேசும் வேதாந்தாசார்யர் ‘தேவப்பெருமாளே! அடியேன் மீது யமனுடைய பார்வை விழுவதற்கு முன் உமது தாமரைக்கண்களால் நோக்கியருளவேணும்’ என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஆதிகாலத்தில் யானைகள் வந்து திருமலையிலே எம்பெருமானை ஆராதித்ததால் காஞ்சீபுரத்திற்கு ஹஸ்திகிரி என்ற திருநாமம் ஏற்பட்டது. யானைகளே பகவதாராதந்தில் ஈடுபட்டால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிய நாம் எவ்வாறு எம்பெருமானிடம் ஈடுபடவேண்டும் என்பதை ஒவ்வொருவரும் சிந்திக்க வேணும். ஆளவந்தார் வரதனின் வைபவத்தை ஒரு ஸ்லோகத்தில் அழகாக அநுக்ரஹிக்கிறார். “வரதராஜப்பெருமாளின் கடாசுலேஸம் ஏற்பட்டாலே செவிடன் காதுகேட்கப் பெறுவானும், நொண்டி வேகமாக ஓட ஆரம்பிப்பானும், ஊமை நன்றாகப் பேசுவானும், குருடன் நன்றாகப் பார்ப்பானும், மலடி சிறந்த மகனைப் பெறுவானும். இப்படி தேவப்பெருமாளின் ப்ரபாவத்தை வருணிக்கிறார் ஆளவந்தார். நாமும் வரம்தரும் பெருமாளான வரதராஜனை “தே₃வராஜ! த₃யாஸிந்தே₄! தே₃வதே₃வ! ஜக₃த்பதே!” என்று வாயாரச்சொல்லி வணங்கி அவரது அநுக்ரஹம் பெற்று மகிழ்வோம்.

⑧⑧⑧⑧⑧⑧

ஸ்ரீ:
எங்களாழ்வான் வைபவம்

(பிதா-புத்ர ஸம்வாதம்)

பிதா - குழந்தாய்! இன்று உனக்கு எங்களாழ்வான் வைபவம் பற்றிச் சொல்கிறேன். கவனமாகக் கேள்.

புத்ரன்- அப்பா! எங்களாழ்வான் என்பவர் யார்?

பிதா- எங்களாழ்வானுடைய இயற்பெயர் ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தன் என்பதாகும். அவர் திருவெள்ளறையில் சித்திரை மாதம் ரோஹிணி நக்ஷத்ரமாகிற நன்னாளில் பிறந்தவர். அவர் ஸ்ரீராமாநுஜருடைய முக்யமான ஸிஷ்யர்களான 74 ஸிம்ஹாஸனாதிபதிகளில் ஒருவர்.

புத்ரன் - அப்பா! ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரை 'எங்களாழ்வான்' என்று ஏன் சொல்கிறீர்கள்?

பிதா- 'ஆழ்வான்' என்று அழைக்கப்படும் கூரத்தாழ்வானைப்போலே பேரறிவுடையவராக இருந்ததால் விஷ்ணுசித்தரை ராமாநுஜர் 'எங்கள் ஆழ்வானே' என்று அபிமானித்துக் கொண்டாடினார். அன்று முதல் விஷ்ணுசித்தருக்கு 'எங்களாழ்வான்' என்பதே திருநாமம் ஆயிற்று. ஸ்ரீராமாநுஜர் தம்முடைய ஸ்ரீபாஷ்யம் என்னும் க்ரந்தத்தை (நூலை) கூரத்தாழ்வானுக்குப் பிறகு இவரைக் கொண்டே எழுதுவித்தார்.

புத்ரன்- ஆசார்யராலேயே அபிமானிக்கப்பட்டவரான எங்களாழ்வானைப் பற்றி இன்னமும் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள் அப்பா.

பிதா- எங்களாழ்வானுடைய திருவடி ஸம்பந்தம் மந்தபுத்தி உள்ளவர்களையும் மாமேதைகளாக்கி ராமாநுஜருடைய ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான க்ரந்தங்களில் பெரும்புலமை பெறச்செய்யும்.

புத்ரன்- அப்படியா? அவ்வளவு பெருமையுடையவரா அவர்?

பிதா:- ஆம். அக்காலத்தில் காஞ்சீபுரத்தில் நடாதூராழ்வான் என்று ஒரு ஆசார்யர் வாழ்ந்து வந்தார். அவருடைய பேரன் நடாதூர்அம்மாள் என்று அழைக்கப்படும் வாத்ஸ்ய வரதாசார்யர்.

புத்ரன்- வரதாசார்யர் ஏன் அம்மாள் என்று அழைக்கப்படுகிறாரப்பா?

பிதா- வரதாசார்யர், ப்ரதிதினமும் பாலைப் பக்குவமாகக் காய்ச்சி, சர்க்கரை ஏலம் முதலானவை சேர்த்து, காஞ்சீபுரம் தேவப்பெருமானுக்கு அன்போடு ஸமர்ப்பித்து வந்தார். ஒரு நாள் அவர் கோயிலுக்கு வருவதற்கு சற்றுத் தாமதமாகவே தேவப்பெருமாள் 'அம்மாள் ஏன் இன்னமும் பால்கொண்டு வரவில்லை?' என்று கேட்டாராம். பெற்ற தாயைப்போலே பரிவுடன் பால் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-மே 2009

கொடுத்தால் பெருமாள் அவரை 'அம்மாள்' என்றழைத்தாராம். நடாதூர் என்ற க்ராமம் அம்மாளுடைய முன்னோர்களின் ஊராதலால் அன்று முதல் வரதாசார்யர் "நடாதூரம்மாள்" என்றே ப்ரஸித்தராகிவிட்டார். ஒருநாள் நடாதூரம்மாள் தமது பாட்டனான நடாதூராழ்வானிடம் சென்று தனக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கும்படிக் கேட்டார்.

புத்ரன்- நடாதூராழ்வான் தம்முடைய பேரனுக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் ஸாதித்தாராப்பா?

பிதா:- நடாதூராழ்வான் காலக்ஷேபத்தைத் தொடங்கினார். உடனே அம்மாள் அவரிடம் ஒரு ஸந்தேஹத்திற்கு விளக்கம் கேட்டார். அதற்கு நடாதூராழ்வான் 'மிகவும் வயதான என்னால் உன்னுடைய கேள்விகளுக்கு பதில்சொல்ல முடியாது. உன் ஸந்தேஹமெல்லாம் மீண்டெழாமல் அற்றுத்தீரும்படி, நன்றாக ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபம் சொல்லக்கூடியவர் திருவெள்ளறையில் வாழும் எங்களாழ்வானே. ஆகையால் அவரிடத்தில் சென்று காலக்ஷேபம் கேள்' என்றார்.

புத்ரன்- அதன்பின் எங்களாழ்வானிடம் அம்மாள் காலக்ஷேபம் கேட்டாராப்பா?

பிதா- அவசரப்படாதே. காஞ்சீபுரத்திலிருந்து கிளம்பிய நடாதூரம்மாள் ஒருநாள் விடியற்காலையில் திருவெள்ளறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். எங்களாழ்வான் திருமாளிகை வாயிற்கதவைத் தட்டினார். உள்ளேயிருந்த எங்களாழ்வானும் 'யாரது' என்றார். அதற்கு அம்மாள் 'நான் தான் வந்திருக்கிறேன்' என்றாராம். உடனே எங்களாழ்வான் 'நான் செத்தபிறகு வா' என்று கூறிவிட்டார்.

புத்ரன்- அப்பா! ஸ்வாமி ஏன் அப்படிக் கூறினார்? உயிரோடிருக்கும்போதுதானே அவரிடம் காலக்ஷேபம் கேட்கமுடியும்.

பிதா- அட அசடே, அதுக்கு அப்படிப் பொருளல்ல. 'நான்' என்று அஹங்காரத்துடன் கூறியதால், 'அஹங்காரம் அழிந்த பிறகு வா' என்று பொருள்படக்கூறினார் எங்களாழ்வான். அதனைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அம்மாள் காஞ்சீபுரத்துக்கே சென்று, நடந்ததைத் தன் பிதாமஹரிடம் தெரிவித்தார். அதற்கு நடாதூராழ்வான் 'அடியேன்' என்று ஆத்மாவின் இயல்புக்குச் சேர்ச் சொல்லவேண்டியிருக்க, 'நான்' என்று கூறிய மடமையைச் சுட்டிக்காட்டி, "மீண்டும் எங்களாழ்வானிடம் சென்றே காலக்ஷேபம் கேள்" என்றார்.

புத்ரன்- அம்மாள் திரும்பவும் திருவெள்ளறைக்கு வந்தாராப்பா?

பிதா- நடாதூரம்மாள் மீண்டும் திருவெள்ளறைக்கு வந்து எங்களாழ்வானை ஸ்ரீஸைலேஸ்த்யாபாத்ரம்-மே 2009

அடிபணிந்து அவருடைய ஸிஷ்யரானார். அவரிடம் பலமுறை ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் கேட்டு, பிற்காலத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசநம் செய்வதில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகில் பெரும்புகழ் பெற்று, தன்னிரகற்றவராய் விளங்கினார். அதனாலேயே அவரையிட்டு எங்களாழ்வானுக்கு 'அம்மாள் ஆசார்யர்' என்ற அபிதானம் (சிறப்புப் பெயர்) ஏற்பட்டது. 'தத்வஸாரம்' என்னும் நூலில் நடாதூரம்மாள் எங்களாழ்வானைப்பற்றி முதலில் ஒரு ஸ்லோகம் இயற்றியுள்ளார். அந்த ஸ்லோகமே எங்களாழ்வானுடைய தனியனாயிற்று.

புத்ரன்:- அந்த தனியனைச் சொல்லுங்கள் அப்பா.

பிதா:- ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த பத₃பங்கஜ ஸங்க₃மாய

சேதோ மம ஸ்ப்ருஹயதே கிமத:பரேணா

நோசேந் மமாபி யதிஸேக₂ர ப₄ாரதீநாம்

ப₄ாவ: கத₂ம் ப₄விதுமர்ஹதி வா₃க்₃விதே₄ய:॥

(ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர் என்னும் எங்களாழ்வானின் திருவடித்தாமரையில் பொருந்துவதற்கு என் நெஞ்சு ஆசைப்படுகின்றது. அத்திருவடி தவிர்ந்த மற்றொன்றால் என்ன பயன்? அத்திருவடியை அடியேன் அடையாமலிருந்திருப்பேனேயானால் (அதிமந்த புத்தி உடைய) எனக்குக்கூட யதிராஜரின் ஸ்ரீஸூக்திகளின் கருத்து எப்படி வாக்குக்கு வஸப்பட்டிருக்கும்.) என்பது இத்தனியனின் அர்த்தம்.

புத்ரன்- நம் ஸ்வாமிக்கு இதைத்தவிர வேறு பெருமைகள் ஏதேனும் உண்டாப்பா?

பிதா- உண்டு. 1. லோகாசார்யரான நம்பிள்ளை 'ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவர் பிள்ளை எங்களாழ்வான்' என்று நம் ஸ்வாமியைப் புகழ்ந்து பேசியுள்ளார். 2. ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு வ்யாக்யானம் பண்ணினார் ஸ்ருதப்ரகாஸிகா பட்டர். ஸ்ருதப்ரகாஸிகையை அவருக்கு சொல்லிவைத்தவர் நடாதூரம்மாள். நடாதூரம்மாள் கிட்டதை அப்படியே ஏடுபடுத்தினார் பட்டர். நடாதூரம்மாள், தாம் யதிஸேகரரான எம்பெருமானரின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பொருளை அறிந்து, மனத்தில் தரித்து, அதைப் பிறருக்குச் சொல்வது எங்களாழ்வானுடைய திருவடிகளை அடைந்தபடியாலேயே என்று சொல்லியிருப்பதால் விஸிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தை நிலைநிறுத்தும் 'ஸ்ருதப்ரகாஸிகா' வ்யாக்யானம் ஏற்படுவதற்கு மூலகாரணம் அம்மாளுக்கு எங்களாழ்வானே ஓண்டான ஸம்பந்தமேயாகும். 3. அதுமட்டுமல்லாமல் கத்யத்ரயத்துக்கு வ்யாக்யானம், விஷ்ணுபுராணத்திற்கு விஷ்ணுசித்தீயம் என்னும் விவரணம், ப்ரமேய ஸங்க்ரஹம், ஸங்கதிமாலா,

ஸாரார்த்த சதுஷ்டயம் முதலான நூல்களையும் எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்துள்ளார்.

புத்ரன்- நம் ஸ்வாமி எங்களாழ்வான் இயற்றிய நூல்களெல்லாம் நம்மிடம் இருக்கிறதா அப்பா?

பிதா- நாம் செய்த பெரும்பாவத்தால் விஷ்ணுசித்தீயத்தைத் தவிர மற்ற வடமொழி க்ரந்தங்களெல்லாம் மறைந்துவிட்டது. ஸாரார்த்தசதுஷ்டயம் வார்த்தாமாலையில் இருக்கிறது. அவருடைய நூல்கள் மறைந்தாலும் அவரைப்பற்றிய சில ஐதீஹ்யங்கள் திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களிலும், அவருடைய நிர்வாஹங்கள் வேதாந்தாசார்யருடைய நூல்களிலும் உள்ளன.

புத்ரன்- அவரைப்பற்றிய ஐதீஹ்யங்களில் ஏதாவது ஒன்றையாவது சொல்லுங்கள் அப்பா?

பிதா- பட்டருக்குச்சீடரான நஞ்ஜீயர் என்றொரு ஜீயர் அக்காலத்தில் இருந்தார். எங்களாழ்வான் ஒரு ஸமயம் அவரிடம் சென்று, “உங்கள் மகனான ஆயர்தேவு தினமும் இரவில் என் கனவில் வந்து ‘வெண்ணெய் கொடு; நாவல் பழம் கொடு’ என்று கேட்டு என்னை தொந்தரவு செய்கிறான்” என்றாராம். அது கேட்ட நஞ்ஜீயர் மிகவும் ஆச்சர்யப்பட்டார். யாருக்கும் தெரியாமல் தம் திருவாராதனப் பெருமாளுக்கு ‘ஆயர்தேவு’ என்று பெயரிட்டிருந்தார் நஞ்ஜீயர். அடியார்கள் தன்னை எந்தப்பெயர் சொல்லி அழைத்தாலும், அதனைத் தான் உகந்து ஏற்றுக்கொள்வதை உலகுக்கு உணர்த்த விரும்பி இப்படிச்செய்தான் எம்பெருமான்.

புத்ரன்- எங்களாழ்வானுக்கு அம்மானைத் தவிர வேறு ஸிஷ்யர்கள் உண்டா அப்பா?

பிதா- அம்மங்கியம்மாள் முதலான வேறு பல ஸிஷ்யர்களும் உண்டு. அவருக்குச் செங்கமலவல்லி நாச்சியார் என்ற குமாரத்தி இருந்தாள். அவருடைய பிள்ளையான வரதாசார்யரை எங்களாழ்வான் அந்திம காலத்தில் தமது குமாரராக ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் அருகிலுள்ள கொல்லங்கொண்டான் என்ற ஊரில் இருந்துகொண்டு பலமுறை ஸ்ரீபாஷ்ய காலகோபம் ஸாதித்துவந்தார். இப்படிப் பெருமைபெற்ற எங்களாழ்வானின் திருநகூத்தர உத்ஸவம் இப்போதும் திருவெள்ளறையில் சிறப்பாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது.

புத்ரன்- நாமும் ஆசார்யரின் திருநகூத்தர உத்ஸவத்திற்குச் செல்வோம் அப்பா.

பிதா- சரி புறப்படு. ஆசார்யரை ஸேவித்துவரலாம்.

-ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருத அவதாரிகை

(ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர்
சிங்கப்பெருமாள்கோயில் ஸ்ரீ.உ.வே.வித்வான் மாடபூசி ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி.)

அவதாரிகை

ஸ்ரீய:பதியாய்,அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், அகிலஜகதுதயவிபவலயலீலனாய், ஸகல சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக இவ்வுலகினில் க்ருஷ்ணனாக அவதரித்துத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமித திவ்யவிக்ரஹ குணங்களாலே ஆகோபாலமான ஸகலப்ராணிகளையும் மயக்கி ஆட்கொண்ட பரமகாருணிகனான ஸர்வேஸ்வரன், அநாதி கர்ம வாஸநையாலே, தேவ திர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவராத்மகமாயுள்ள பல யோநிகளிலும் மாறிமாறிப் பிறந்து அவ்வவ ஜாதிக்குரிய அந்ந-பாநாதிகளில் ஆஸக்தியைப்பண்ணி அதுவே யாத்ரையாகத் திரிகிற அடைவிலே, ஐந்மாந்தர்ய ப்ரபலதர ஸுக்ருத விஸேஷத்தி னால், பகவத்த்யந ஆராதநாதிகளுக்கு உரித்தாய் அதிதூர்லபமான இம்மானிடப் பிறவியில் பிறந்தும், இதினுடைய பெருமையையும் அஸ்திரதையையும் அறியாதே உண்டியே யுடையே உகந்தோடும் இம்மண்டலத்துடன்கூடி, தர்மமோக்ஷங்களை அநாதரித்துக் கேவல அர்த்த காம பரவஸராய், காம-க்ரோத-மோஹ-லோப-மத- மாத்ஸர்யங்களாகிற ஆத்மவைரிகளைத் தன்னிலேயமைத்து, தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையும் அறிய அவகாஸமறும்படி கர்ப்ப-ஜந்ம-பால்ய-யௌவநாதி அவஸ்த்தா ஸப்தகபரவஸராய், காட்டுத்தீ கதுவினாற்போல் அதிதுஸ்ஸஹமான ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகங்களாகிற தாபத்ரயங்களிலே அகப்பட்டுத் துள்ளித்துடிக்கச்செய்தேயும் வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணாநாற்போலே அவற்றையே தமக்குப்பேரின்பமாகவெண்ணி, பிறவிக்குருடனைப் புண்டரீகாக்ஷனாகப் புகழ்ந்து கவிபாடிப் பொருள்படைத்து, அதைச் சிந்தாமணியென்னுமோர் தாஸிக்குக் கொடுத்து அவள் தரும் சிற்றின்பத்தை அநுபவித்து வீணாகக் காலம் கழிக்கிற இந்த லீலாஸுகரென்பவர், மேன்மேலும் துர்க்கதியிலே கைவிஞ்சிக் கெட்டுப்போகிறபடியைக்கண்டு, இவரை நல்வழிப்படுத்தி நமக்காட்கொள்வோ மென்று ஸங்கல்பித்து, இவ்வளவு தீம்பிலே கைவளர்ந்த இவரை முதலிலே ஓராசார்யனைக்கொண்டு திருத்தப்போகாதென்று நினைத்து, இவருக்கு அத்யந்த அபிமதவிஷயமான சிந்தாமணியென்கிற தாஸியின் நெஞ்சிலே புகுந்து அவள் மூலமாகவே இவரைத்திருத்த அவரைப்பார்த்து நின்றான்; அவ்வளவிலே இந்த லீலாஸுகர் ஒருநாள் பொழுதில் தன்தந்தையினது ஸ்ரார்த்தம் ப்ராப்தமாக, அன்றையதினம் லோகாபவாதத்துக்குச் சிறிது அஞ்சி, உதயம் தொடங்கி அவள்முகத்தே விழியாமல் பொறுத்திருந்து,

ஸ்ரர்த்தக்ரியையைச் சடக்கென முடித்து, சிறிது உண்டதுமுண்ணுததுமாய் விரைந்தோடி அவள் வீட்டில் வாசலிலடைத்த கதவைத்தட்டி, பின்னையும் திறவாமையாலே உடையும்படி உரத்து இடித்தார்; அப்பொழுது அந்த தாஸியின் மனத்திலிருந்து ஸர்வேஸ்வரன் மெள்ள மெள்ளத் தூண்டிவிட, அவளும் “இவன் ஸ்ரார்த்தம் செய்துவந்தான், இவனை இன்று உள்ளே புகுரவிடில் அதைக்கண்டார், இவனையேயன்றிக்கே, நம்மையும் கல்லிட்டு வீசுவர்கள், ஆகையால் கதவுதிறக்கவொண்ணாது’ என்று பேசாமலிருக்க, இவர்மிக்க காமவிகாரம் கொண்டு அவள் முகத்தைக்கண்டல்லது ப்ராணதாரணம் பண்ண அக்ஷமராய், இறப்பேறி உள்ளேகுதித்து, அவளைத் தழுவிக்கொண்டார்; அவளப்பொழுது இவர் விஷயமாக மனமுருகி இவரைப்பார்த்து, “ஐயோ! மலமாம்ஸ்பூரிதமாய் நரகத்துவாரமான என் ஸாரீரத்தில் பண்ணின ப்ரேமத்தை, அகிலஹேய ப்ரத்யநீகனாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான பரமபுருஷனிடம் வைத்தால் நீருஜ்ஜீவித்துப்போகலாமே என்று சொல்ல, இவர் அதைக்கேட்டுத், தன் தலையைக் கொடுத்தாகிலும் அவள் பேச்சை நடத்தவல்லவராகையாலே, “இவள் சொன்னபடி பரமபுருஷனைப்பற்ற நான் வகையொன்று மறிகிலேனே” என்று மேல்செய்வது தோற்றமல் திகைத்துநிற்க, அவ்வளவிலே அவள், இவ்வூரில் ஸோமகிரி என்பாரொரு மஹாநுபாவருண்டு, அவரைச்சென்று நீரடுத்தீராகில் உமக்கவர் நன்மையை யுரைப்பார்” என்று சொல்ல, இவர் அதைக்கேட்டுத் தக்கூணமே எழுந்திருந்து அந்தசோமகிரியிடம் சென்று பணிந்து தம்முடைய முந்தியசெயலையெல்லா மறிவிக்க, அவர் இவரைக் கண்டு, “ஐயோ” என்று கருணித்து சில நாள் தம்முடனே சேர்த்துவைத்திருந்தவாறே, இவருக்கு அந்த ஸத்ஸங்கத்தினால் காமக்ரோதாதிகள் யாவும் நஸித்து ஸம்ஸாரத்தில் நஸையற்று ஸமதமாதியான ஆத்மகுணங்கள் க்ஷணந்தோறும் மேலிட்டுவர, அவ்வளவிலே ஸோமகிரியானவர் இவருடைய ஹ்ருதய பரிபாகத்தைக்கண்டு “இவருக்கு ஸிஷ்யலக்ஷணம் நிறைந்திருந்தது’ என்று நிம்சயித்து, இவருக்கு மந்த்ரோபதேஸத்தைப் பண்ணி ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகத்தையும் ஜீவேஸ்வர விவேகத்தையும் பிறப்பிக்க, இவரும் பின்பு அம்மந்த்ரத்தை ஜபித்து அவருபதேஸித்த அர்த்தங்களையெல்லாம் மநநம் பண்ணிவர, ஸர்வேஸ்வரன் இதுவே நமக்கு அவகாஸம் என்று இவர் நெஞ்சில் புகுந்து, தன்னை அநவரதபாவனை செய்யப்பண்ணி அவர் ஸ்வப்நத்திலே தன்வடிவழகையெல்லாம்காட்ட, இவரும் அதுவே அடியாக அவ்வழகை முற்றுமநுபவித்து, பின்பு தாமொருவராயநுபவித்தது போராமே, தம்மோடொக்க அக்காலத்திலுள்ள மற்றும் யாவரையும் திருத்திச்சேர்த்துக் கொண்டநுபவித்து, இவ்வளவோடு நிற்கவொண்ணாது, பின்புள்ளாரும் அறிந்தநுபவித்து உஜ்ஜீவிப்பார்களாகவென்று தாமநுபவித்த ப்ரகாரத்தை ஒரு ப்ரபந்தமுகத்தாலே வெளியிட்டார். அதுவாயிற்று “ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ருணம்ருத” மென்கிற இப்ரபந்தம். அப்போதுள்ள பெரியோர்கள், “ஸர்வேஸ்வரனையும் அவனது ணசேஷ்டிதங்களையும்

மல்லது வேறறியாத ஸுகமஹர்ஷியைப்போலே இவரும் க்ருஷ்ணனையும் அவனுடைய பாலலீகையுமல்லது மேலொன்று மறியாதவராயிருந்தாராகையால் இவர் இதுமுதல் லீலாஸுகரென்று உலகில் வழங்குவார்” என்று புகழ்ந்து ஆஸீர்வதித்தார்கள், ஆகையாலிவர்க்கு அதுமுதல் லீலாஸுகர் என்று பெயராயிற்று. இனி மற்றும்ள்ள விஸேஷங்களெல்லாம் அவ்வவ ஸ்லோகாவதாரிகைகளிலும் தாத்தபர்யங்களிலும் கண்டுகொள்வது.

லீலாஸுகர் இயற்றிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

चिन्तमणि जयति सोमगिरिर्गुरुर्मे शिक्षागुरुश्च भगवान् शिखिपिञ्चमौलिः ।

यत्पादकल्पतरुपल्लवशेखरेषु लीलास्वयंवरसं लभते जयश्रीः ॥

சிந்தாமணிர் ஜயதி ஸோமகி₃ரிர்க்ரு₃ரும்மே

ஸிக்ஷாக்ரு₃ருஸ்ச ப₄க₃வாந் ஸிகி₂பிஞ்ச₂மெளலி:

யத்பாத₃கல்பதருபல்லவஸேக₂ரேஷு

லீலாஸ்வயம்வரரஸம் லப₄தே ஜயஸ்ரீ:॥

பதவுரை:— சிந்தாமணி: — சிந்தாமணியென்னும் ரத்நம் போல் ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கவல்லவராய், ஸோமகி₃ரி: — ஸோமகிரியென்னும் பெயர் பூண்டவரான, மே — என்னுடைய, க்ரு₃ரு: ஆசார்யனானவர், ஜயதி — விளங்குகிறார், ஸிகி₂பிஞ்ச₂மெளலி: — மயில்தோகையைத் தலைக்கணியாக அணிந்தவனாய், ப₄க₃வாந் — ஸமஸ்தகல்யாண குண பரிபூர்ணனும், ஹேயகுண ரஹிதனுமாய், ஸிக்ஷா க்ரு₃ரு: ச — (எனக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து என்னைச்) சீர் திருத்தி நல்வழிபடுத்தின ஆசார்யனுமான புருஷோத்தமனானவன், ஜயதி — விளங்குகிறான். (யத்பாத₃கல்பதருபல்லவஸேக₂ரேஷு) யத் — எந்தப் புருஷோத்தமனுடைய, பாத₃கல்பதருபல்லவ — கற்பகமரத்தினது தளிர் போன்ற திருவடிகளை, ஸேக₂ரேஷு — (தமது) முடிகளிற் சூடின மஹநீயர்களிடத்தில், ஜயஸ்ரீ: — (ஸம்ஸார) ஜயத்திலுண்டான ஸ்ரீ (ஸோபை)யானது, (லீலாஸ்வயம்வர ரஸம்) லீலா — ஸ்ருங்கார விலாஸத்துடன், ஸ்வயம்வரரஸம் — தானே வரிப்பதி (மாலையிடுவதி)னலுண்டான ஆநந்தத்தை, லப₄தே — அடைகிறதோ.

தாத்தபர்யம்:— இதில், இக்கர்ந்தகர்த்தா, தாம் ஆரம்பித்த இப்ரபந்தம் முடியத்தலைக் கட்டுகைக்காகவும், இதைச் சிட்டர்கள் அன்புடன் ஆதரித்துப் போருகைக்காகவும், மங்களாசரணம் செய்கிறார்.

ஸோமகிரியென்கிற யோகீந்த்ரரானவர், நான் அநாதியாக ஸம்ஸாரமாகிற அநர்த்த ஸாகரத்திலழுந்திக் கரைமரம்பெருதிருக்குமளவில், என்னைக் கருணித்துத்

தம்மடிமையில் இசைவித்து, அறியாதனவர்த்தங்களை அறிவித்து, விஷயாஸக்தியாகிற மஹாமோஹத்தைக் கழித்து, எம்பிரானுக்கே பணிசெய்து வாழ்கையாகிற மஹாநிதியை அளித்தாராகையால், அவர் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராக விளங்குகிறார். இவ்வாசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்துக்கடி, ஸர்வஸ்மாந்பரணய அனைவரும் கண்டு களிக்கும்படியான க்ருஷ்ணாகி, அவ்வைபவத்துடன் ஸர்வஸுலபனான ஸர்வேஸ்வரன், என்னுள் புக்கு என்மனனகத்தை விளக்கித் தன்னிடத்தில் அன்பை விளைவித்து ஸதுபதேஸத்துக்கு இசைவித்தான். ஆகையால் அவனும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டகை விளங்கக்கடவான்; இந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய தளிர்டியைத் தலைக்கணியாகக்கொண்ட பாகவதர்களுக்குத் தம்முடைய முயற்சியுமின்றிக்கே ஈஸ்வர யத்நமொழியவே ஸம்ஸாரபந்தம் தன்னடையே நீங்கியொழியும், மோக்ஷலக்ஷியும் தானே வந்துசேரும். ஆயிருக்க, இனி எனக்கு, ப₂லப்ராப்தியில் கண்ணழிவொன்றுமில்லை.

இதில் முதலடியினால் குருஸ்மரணமும், இரண்டாமடியினால் பகவத்ஸ்மரணமும், மூன்றாமடியினால் பாகவதாநுஸந்தாநமும், நாலாமடியினால் பரமபுருஷார்த்த கீர்த்தனமும் செய்தார். அதில் ஆதியில் “சிந்தாமணி: ” என்னும் பதத்தினால், தாம் முன் விஷயாஸக்தராயிருந்த காலத்தில் தம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தவளாய், பின்பு தம் துர்க்கதியைக் கண்டு பொருமல் ஸோமகிரியென்பவரிடத்தில் தான் புருஷகாரம் பண்ணி ஆஸ்ரயிப்பித்த உபகாரகையான சிந்தாமணியென்னும் வேஸ்யையை ஸ்மரித்தமை ஸூசிதமாயிற்று.

இதனால், ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணமொழியக் கார்யஸித்தியில்லையாகையால் அது அவஸ்ய கர்த்தவ்யமென்றும், அதுக்குக்காரணம் நிர்ஹேதுகபகவத்-க்ருபையென்றும், அநந்தரமான பகவத்ஸ்மாஸ்ரயணத்துக்கு ப₂லம் தப்பாதென்றும், அந்த ப₂லம் – ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திபூர்வக ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவஜநித அபரிச்சிந்நாநந்தயுக்த அநவரத பகவத்கைங்கர்யமென்றும், ஆகிய இவ்வர்த்தங்கள் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டன.

“குரு:” என்பதினால், ஆசார்யோபதேஸத்தால் பெற்ற ஜ்ஞாநமே கார்யகர மென்றும், “பல்லவ” ஸப்தத்தினால், ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாதங்கள் ஆஸ்ரயிக்கும் போதே போக்யமாயிருக்குமென்றும், “கல்பதரு” பதத்தால் அதுவே ஸகலார்த்த ப்ரதமென்றும் காட்டுகிறது. உத்தரார்த்தத்தினால், அத்திருவடிகளே மோக்ஷோபாயம் என்றது. “ப” “க” “வ” என்று, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார அந்த:ப்ரவேஸநியமந போஷண தாரண ஸர்வவ்யாபகத்வ உபாயத்வ உபேயத்வரூப கல்யாணகுணங்களை யும், அவற்றுக்கடியான வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்யாதி அநந்த கல்யாணகுணங்களையும், “அந்” என்று ஹேயகந்த ராணித்யத்தையும் சொல்லுகிற “பகவத்” ஸப்தத்தினால், ஈஸ்வரனுடைய அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வ ஸமஸ்தகல்யாணகுணகரத்வங்களாகிற உபயலிங்கத்வமும், ஸர்வகாரணத்வரூப பரத்வமும் சொல்லப்பட்டது.

“இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில் நான் ஒன்றுநூருயிரமாகக்கொடுத்து பின்னுமாளும்கெய்வன் தென்றல்மணம்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலைதன்னுள் நின்றபிரான், அடியேன் மனத்தேவந்து நேர்படிலே” என்றும் நாய்ச்சியார் அழகருக்கு நூறுதடாவெண்ணையும், நூறுதடா அக்காரவடிசிலும் அமுதுசெய்யப் பண்ணவேணுமென்று நினைவுபண்ணி, தாம் அங்கு போகவேணுமென்றால் ப்ரேமபாரவஸ்யத்தாலே கால்நடை தந்து போகக்கூடாமல், நீர் இங்கு வந்து அமுது செய்தால் இங்கு வந்ததுக்கு கைக்கூலியாக ஒன்றுநூருயிரமாகக் கண்டருளப்பண்ணி பின்னையும் அடிமைசெய்கிறேன்’ என்று அழகரை நோக்கி விண்ணப்பம் செய்தமாத்ரமொழிய, அவர் வந்ததும் இல்லை, தாம் அமுது செய்யப்பண்ணவும் இல்லை. ஆகையால் அவர் திருவுள்ளம் அறிந்து எம்பெருமானார் தாமே அழகர் திருமலைக்கு எழுந்தருளி, நூறுதடாவெண்ணையும், நூறுதடாஅக்காரவடிசிலும் அமுதுசெய்யப் பண்ணுவித்து, பின்னையும் திருப்பணி, திருவாராத₄நம் நடக்கக்கட்டளையிட்டுத் தாமும் மங்க₃ளாஸாஸநம் பண்ணி, பின்னையும் சில மங்க₃ளாஸாஸநபரரை அங்கு மங்க₃ளாஸாஸநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க அருளிச்செய்து எழுந்தருளுகையாலே நாய்ச்சியார் நினைவை எம்பெருமானார் அறிந்தது ஸித்த₄ம். ஆகையாலன்றே எம்பெருமானாரை நாய்ச்சியார் “வந்தாரோ நம் கோயில் அண்ணர்” என்றருளிச் செய்தது.

அங்ஙனன்றிக்கே இளையபெருமாள் தானே இளையாழ்வார் என்னவுமாம். அது எங்ஙனையென்னில்; அன்று இளையபெருமாள் சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு கைங்கர்யம் பண்ணினதொழிய, அவர்க்கு திருவாராத₄நமான நம்பெருமாளுக்க்குக் கைங்கர்யம் செய்ததில்லை. ஆகையாலே, நம்பெருமாளுக்க்குக் கைங்கர்யம் செய்கிறது சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு மிகவும் திருவுள்ளமாகையாலே, இளையாழ்வாராய்த் திருவவதரித்து, நம்பெருமாளுக்கு நித்யோத்ஸவ, பக்ஷோத்ஸவ, மாலோத்ஸவ, ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்கள், திருப்பணி, திருவாராத₄நங்கள், அமுதுபடி, சாத்துபடி முதலான ஸகலவித₄ கைங்கர்யங்களும் பண்ணுவித்து மங்க₃ளாஸாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு “அத்ரவ ஸ்ரீரங்கே₃ ஸுக₂மாஸ்ஸ்வ” என்று ஸ்வாமி நியமிக்க அப்படியே கோயிலைப் பிரியாமல் எழுந்தருளியிருக்கையாலே இளையபெருமாள் தாமே இளையாழ்வார் என்னலாம்.

குறிப்பு: இங்கு ராமாநுஜ பத₃த்தை வேற்றுமைத்தொகை (தத்புருஷஸமாஸம்) ஆகக் கொண்டு “ராமாயா: அநுஜ:” என்ற வ்யுத்தபத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றியுள்ளார் க்₃ரந்த₂காரர். அதற்கு ச₂ந்தாநுவர்த்தித்வம் என்ற உபபத்தியையும் கூறியுள்ளார். ஆனால் ‘பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னான வாழியே’ என்று ஆண்டாளின் வாழித்திருநாமத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதால் இப்பத₃த்தை அன்மொழித்தொகை (பஹுவீஹிஸமாஸம்) ஆகக் கொண்டு “ராமா அநுஜா யஸ்ய ஸ:” (கோதை தங்கை எவருக்கோ, அவர்) என்று வ்யுத்தபத்தி கூறுவர் பெரியோர்.

இதுவுமன்றிக்கே, ‘அநுஜ’ பத₃த்தாலே ச₂ந்தாநுவுர்த்தித்வம் சொல்லுகையாலே “ஸோஷோ வா ஸைந்யநாதே₂ வா ஸ்ரீபதிர் வேதி ஸாத்விதிகை: விதர்க்காய மஹாப்ராஜ்ஞை: யதிராஜாய மங்க₃ளம்॥ (பாஷ்யகார மங்களம் 20) என்று பெரியோர் மங்க₃ளாஸாஸநம் பண்ணுகிறவிடத்திலே இப்படி அருளிச்செய்கையாலே, நித்யகைங்கர்யபரரான நித்யஸூரிகளே உடையவர் என்று சொல்லவுமாம்.

“அடையார்கமலத்து அலர்மக்கள்கேள்வன், கையாழியென்னும் படையோடு நாந்தகமும், படர்தண்டும் ஒன்சார்ங்கவில்லும் புடையார்புரிசங்கமும் இந்தப்பூதலம் காப்பதற்கென்று இடையே இராமனுசமுனியாயின இந்நிலத்தே” (இரா.நா.33) என்று தொடங்கி அமுதனார் அருளிச்செய்தபடியே பஞ்சாயுத₄ங்களும் இவரே என்னவுமாம்.

“காவேர் விரஜா ஸேயம் வைகுண்ட₂ம் ரங்க₃மந்தி₃ரம்। ஸ வாஸு₃தே₃வோ ரங்கே₃ஸ: ப்ரத்யக்ஷம் பரமம்பத₃ம்॥ (ப்₃ரஹ்மாண்ட புராணம்) என்கிறபடியே பரமபத₃நாத₂னான ஸர்வேஸ்வரனே நம்பெருமானாகையாலே திருவநந்தாழ்வானே எம்பெருமானாராகை ஸித்த₄ம். “அநந்த: ப்ரத₂மம் ரூபம் லக்ஷமணஸ்ச தத:பரம்। ப₃லபத்₃ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ கஸ்சித் ப₄விஷயதி॥” (ப்₃ரஹ்மாண்ட புராணம்) என்கிற ஸ்லோகத்தில் “சதுர்த்த₂ பாத₃த்திற்கு பொருள் நாமே” என்று எம்பெருமானார் தாமே அருளிச்செய்கையாலும் திருவநந்தாழ்வான் எம்பெருமானாராகை ஸித்த₄ம். இவ்வர்த்த₂ விஷயமாக மற்றும் வேண்டிய ப்ரமாணங்கள் அநேகங்கள் உண்டு. அவையெல்லாம் விஸ்தர ப₄யத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

“நசேத் ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரக்ஷரீ । காமவஸ்த₂யம் ப்ரபத்₃யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்₃ருஸ:॥” (?) என்று ஆழ்வான் அருளிச்செய்தபடியே ராமாநுஜ திருமந்த்ரத்துக்கு உண்டான பூர்த்தி ப₄க₃வந்-மந்த்ரங்களுக்கு இல்லை. ஆனால் “இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரியதிருமந்த்ரம் ப்ரத₄நம்” (முமுக்ஷுப்படி 1-11) என்று ரஹஸ்யத்ரய விஷயமான முமுக்ஷுப்படியிலே பிள்ளைலோகாசார்யரும், “நமந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத்₃பர:” “பூ₄த்வோர்த்₄வ ப₃ஹுரத்யாத்ய ஸத்ய பூர்வம் ப்₃ரவீமி வ:। ஹே புத்ர ஸிஷ்யா: ஸ்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத்₃பர:॥” என்னுமித்யாதி₃களாலே ஏக கண்ட₂மாக வ்யாஸ, பராஸராதி₃களான ரிஷிகளும் நாராயண அஷ்டாக்ஷரீ தன்னையே ஸர்வமந்த்ரோத்₃ருஷ்டமாக ப்ரதிபாதி₃க்க, ராமாநுஜ மந்த்ரத்துக்கு உள்ள பூர்த்தி இல்லை என்று சொல்லுகிறதுக்கு பொருள் எங்ஙனையென்னில், “ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்” (கீதை 7-18) என்று எம்பெருமானாரை ஈஸ்வரன் தன் ஹ்ருத₃யத்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்தாப்போலே நாராயண மந்த்ரமும் இந்த ராமாநுஜமந்த்ரத்தை தன் க₃ர்ப்ப₄த்துக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டிருந்த வதிஸயத்தாலே நாராயணமந்த்ரமே ஸர்வோத்₃ருஷ்டமென்று சொல்லலாம். ஆனாலும், மோகைக ஹேதுவான ராமாநுஜ மந்த்ரத்துக்குள்ள பூர்த்தி ப₃ந்த₄மோக்ஷங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவான

நாராயணமந்த்ரத்துக்கு இல்லை. எம்பெருமானாருக்கு உண்டான பூர்த்தி ஈஸ்வரனுக்கில்லை. ஆகையால் ஈஸ்வரன்பூர்த்தியும், பிராட்டிமார்பூர்த்தியும், நித்யஸூரிகள், ஆழ்வார்கள்பூர்த்தியும், ஆசார்யர்களுடைய ஸகலபூர்த்திகளும் எம்பெருமானார்க்கே உண்டென்கை.

“ஆய” பத்யத்துக்கு அர்த்தம்

அவன் திருவடிகளில் “கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி₂த்தே பெறவேண்டும்” (முமுக்ஷு.2-63) என்கிறபடியே இப்படிக்கைங்கர்யத்தை யாசித்தே பெறவேண்டும். “பரவாநஸ்யமி காகுத்ஸ்த்த₂ த்வயி வர்ஷஸதம் ஸ்தி₂தே ஸ்வயம் து ருசிரே தே₃ஸோ க்ரியதாமிதி மாம் வத₃॥ (ரா.ஆ.15-7) என்கிறபடியே நியமித்தபடியே செய்யவேணுமென்கை. “மந்த்ரத்திலும், மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரத₃னான ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்கவுண்டானால் கார்யகரமாவது” (முமுக்ஷு. 1-4) என்றும் “மந்த்ரே தத்₃தே₃வதாயாம் ச தத்₂ா மந்த்ரப்ரதே₃ கு₃ரெள த்ரிஷு ப₄க்திஸ் ஸத₃ா கார்யா ஸா ஹி ப்ரத₂ம ஸாத₄நம்” (?) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இந்த மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரப்ரதிபாத்த₃யரான எம்பெருமானாரிடத்திலும் மந்த்ரம் ப்ரஸாதி₃த்த ஆசார்யரிடத்திலும் ப்ரேமம் அதிஸயேந உண்டானால் கார்யகரமாவது என்றிருக்கையாலே இந்த மந்த்ரப்ரத₃னான ஆசார்யரிடத்திலே உத்தாரகத்வ ப்ரதிபத்தியும் மற்றையவரிடத்திலே உபகாரகத்வ ப்ரதிபத்தியும் உண்டாய் “தீ₃ர்க்கதண்ட₃ நமஸ்கார: ப்ரத்யுத்தாநமநந்தரம் ஸரீரமர்த்த₂ம் ப்ராணஞ்ச ஸத்கு₃ருப₄யோ நிவேத₃யேத்” (?) என்கிறபடியே ஸரீரமர்த்த₂ப்ராணங்கள் ஆசார்யாதீ₄நமாக வர்த்திக்கிறவதி₄காரிக்கு “கையிலங்கு நெல்லிக்கனி” (உப.ர.62) என்றும் “வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே” (திருவாய்.4-10-11) என்றும், “தானே வைகுந்தந்தரும்” (உப.ர.61) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்யம் கரதலாமலகமாயிருக்கும்; ஸம்ஸயமில்லை. ஆகையால் இந்த மந்த்ரத்தை யத்₂ா ப்ரதிபத்தியுத்தனய் அநுஸந்தி₄த்துக்கொண்டு விபரீதப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தனய், ஈஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிமார்க்கும் நம்மாழ்வாருக்கும் எம்பெருமானாருக்கும், மணவாளமாமுனிக்கும், ஸ்வாசார்யனுக்கும் உண்டான ஐக்யத்தையநுஸந்தி₄த்து, ஈஸ்வரனுடைய பரவ்யூஹாதி₃ பஞ்சஸ்த₂லபூர்த்திகளும், ஆழ்வாருடையபூர்த்தியும், மணவாளமாமுனிபூர்த்தியும், ஸ்வாசார்யபூர்த்தியும், எம்பெருமானார்க்கே யுண்டாகையாலே, எம்பெருமானார்க்கே ஸர்வவித₄ கைங்கர்யமும் பண்ணவேண்டும். எம்பெருமானார்க்குக் கைங்கர்யம் பண்ணும்போது திருவடிகளுக்கு பண்ணவேண்டுகையாலும், ஸேஷி பக்கல் ஸேஷபூதன் இழியும் துறை திருவடிகளாகையாலும் திருவடிகள் ஸ்த₂ாநமான ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ரய பராகாஷ்டை₂யான அநுஷ்ட₂ானத்திலே த்ருட₃ாத்₃யவஸாயபரனய், நிற்கையன்றிக்கே ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த₂ங்கள் வேறென்றில்லை. “தன் ஆரியனுக்குத் தான் அடிமை செய்வது அவன் இந்நாடுதன்னில் இருக்கும்நாள் , அந்நேர் அறிந்தும் அதில் ஆசையின்றி ஆசாரியனை பிரிந்திருப்பார் ஆர் மனமே பேசு” (உப.ர. 64)

என்றும் “ஆஸீநா வா ஸயாநா வா திஷ்ட₂ந்தோ யத்ர குத்ர வா நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரரைக ஸரணவயம்” (நாரதீ₃யம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே த்ரிகரணங்களினாலும் “அஸ்மத் கு₃ருப்யோ நம:” என்கிற மந்த்ரம் தன்னையே காலக்ஷேபம் பண்ணுகிற அதி₄காரிகள் ஜீவன்முத்தர் என்று அஸ்மத₃ாசார்யோக்தம். இந்த மந்த்ரம் த்யாக₃மண்ட₃பமான பெருமாள்கோயில், திருவநந்தலரஸ்ஸின் கரையிலே அநதி₄காரிகளுக்கு சொல்லவேண்டாவென்று ஆணையிட்டுத் தம் திருவடிகளைத் தொடுவித்துக்கயெகாண்டு எம்பெருமானார் ஆழ்வானுக்கு ப்ரஸாதி₃க்க, அவரும் அது தன்னையே த₄ாரகமாக விஸ்வஸித்து நிர்ப்ப₄ராய் தம்மை விஸ்வஸித்திருக்கிறவர்களுக்கும் இந்த மந்த்ரம் தன்னையே ப்ரஸாதி₃த்தருளுவர்.

திருமந்த்ரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்.

த்₃வயப்ரகரணம்

த்₃வயம் இரண்டு வாக்யமாய், ஆறு பத₃மாய், பத்து அர்த்த₂மாய், இருபத்துஞ்சு திருவக்ஷரமாய் இருக்கும். அதில் பூர்வவாக்யம் பதினேஞ்சு திருவக்ஷரமாய், உத்தர வாக்யம் பத்துத்திருவக்ஷரமாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில்:— ஸ்ரீமத்₃ ராமாநுஜ சரணெள ஸரணம் ப்ரபத்₃யே என்றும், ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்றும் இரண்டு வாக்யமாய், ஸ்ரீமத்₃ ராமாநுஜ சரணெள என்றும், ஸரணம் என்றும், ப்ரபத்₃யே என்றும், ஸ்ரீமதே என்றும், ராமாநுஜாய என்றும் நம: என்றும் ஆறு பத₃மாய், ‘ஸ்ரீ’ என்றும் ‘மத்’ என்றும் ராமாநுஜ என்றும், சரணெள என்றும், ஸரணம் என்றும், ப்ரபத்₃யே என்றும், ஸ்ரீமதே என்றும், ராமாநுஜ என்றும், ஆய என்றும் நம: என்றும் பத்து அர்த்தமாய் இருக்கும்.

இதில் ப்ரத₂மபத₃மான ‘ஸ்ரீமத்’ என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீஸப்₃த₃ம் ஸம்பத்₃ வாசகமாகையாலே உப₄யவிபூ₄த்யைஸ்வர்யத்தையும் சொல்லுகிறது. அங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைச் சொல்லுகிறது என்னவுமாம். கைங்கர்ய லக்ஷமியைச் சொல்லுகிறது என்னவுமாம். இவை இத்தனையும் சொன்னாலும் த்₃வயத்துக்கு ப்ரத₂மாக்ஷரவாச்யர், ஸ்ரீவத்ஸாங்க₃ாசார்யர் என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்கையாலே ஸ்ரீஸப்₃த₃த்தாலே கூரத்தாழ்வானைச் சொல்லுகையே முக்யார்த்த₂மாகக்கடவது.

‘நித்யயோகே₃ மதுப்’ என்கிறபடியே இந்த மதுப்பாலே நித்யயோக₃த்தைச் சொல்லுகிறது. நித்யயோக₃மாவது—பிரிந்திராத இருப்பு. ஆழ்வான், எம்பெருமானாரைப் பிரிந்திருக்கவில்லையோ என்னில் இல்லை. அது எங்ஙனையென்னில்:— “அர்ஜுந: கேஸவஸ்யாத்மா, க்ருஷ்ணஸ்யாத்மா கிரீடிண:” (?) என்கிறபடியே ஆழ்வான் திருவுள்ளத்தில் எம்பெருமானாரும், எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தில் ஆழ்வானும் பிரியாமல் இருக்கையாலும்; அங்ஙனன்றிக்கே ஆழ்வான் எம்பெருமானாருக்கு யஞ்ஞோபஸீத ஸ்த₂நம் என்று ப்ரஸித்₃த₄மாகையாலே பிராட்டி ஈஸ்வரன் திருமார்வை விடாமல் இருக்குமாப்போலே ஆழ்வானும் எம்பெருமானார் திருமார்வை விடாமல் இருப்பார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

श्रीयतिपतिदिनचर्या

(श्रीभगवद्रामानुजस्य नित्यानुष्ठानक्रमः)

ஜீயர்நாயனார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீயதிபதி-தி₃நசர்யா

(தெலுங்கு விபியிலிருந்து இந்த ஸ்தோத்ரத்தை நாகராஶ்ரத்தில் எழுதி உபகரித்தவர் தேரமுந்தூர் ஸ்ரீ.உ.வே.க.ஸ்ரீராமன் பட்டாசார்யராவார்.)

பொழிப்புரை - ஆசிரியர் R.ரகுராமன்

यतिपतिदिनचर्या यश्चकारातिभोग्यां वरवरमुनिपौत्रस्सौम्यजामातृनामा ।

गुरुमलगुणानां वैष्णवानां मुदे तं गुरुजनवरमीडे गोमठाख्यान्ववायम् ॥

யதிபதிதி₃நசர்யாம் யஸ்சகாராதிபே₄க்யாம்

வரவரமுநிபெளத்ரஸ் ஸௌம்யஜாமாத்ருநாமா

கு₃ருமலகு₃ணநாம் வைஷ்ணவாநாம் முதே₃ தம்

கு₃ருஜநவரமீ₃டே₃ கோமட₂ாக்யாந்வவாயம்॥

(பூர்வாஸ்ரமத்தில்) மணவாளமாமுனிகளின் பெளத்ரமும், அழகியமணவாள நாயனார் (ஜீயர் நாயனார்) என்று பெயர் பெற்றவரும், ஆசார்யர்களுள் தலைசிறந்தவரும், கோமடவம்ஸத்தைச் சார்ந்தவருமான எவரொருவர் குற்றமற்ற குணங்களையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் உகப்பின் பொருட்டு மிகவினிதான யதிபதிதி₃நசர்யை (எம்பெருமானாரின்) நித்யாநுஷ்டான க்ரமத்தை) அருளிச் செய்தாரோ, அவரைத் துதிக்கிறேன்.

श्रेमद्रङ्गे दिव्यधाम्नि श्रीश्रीकान्तमनोहरे । वसन्तं गुरुमार्याणां वन्दे रामानुजं मुनिम् ॥1.

1. ஸ்ரீமத்₃ரங்கே₃ தி₃வ்யத₄ாம்நி ஸ்ரீஸ்ரீகாந்தமநோஹரே

வஸந்தம் கு₃ருமார்யாணம் வந்தே₃ ராமாநுஜம்முநிம்॥

பெரியபிராட்டியாருடையவும், அவளுக்கு இனியவனான எம்பெருமானுடையவும், மனத்திற்கு உகந்த ஸ்ரீரங்கமாகிற திவ்யக்ஷேத்ரத்தில் வஸிப்பவரும், நல்லோர்களான ஆசார்யர்களுக்குத் தலைவருமான எம்பெருமானாரை (ராமாநுஜ முநிவரை) வணங்குகிறேன்.

ब्राह्मे मुहूर्ते चोत्थाय ध्यात्वा गुरुपरंपराम् । रहस्यत्रितयं रम्यं परव्यूहादिकांस तथा ॥2.

पञ्चप्रकारांश्च हरेरर्चिरादि गतेः क्रमम् । ध्यायन्तं, कूरनाथाद्यैस्सेव्यमानं गुरुत्तमैः ॥ 3.

चतुःश्लोकीं स्तोत्ररत्नं स्तोत्रं यामुनक्तृकम् । भक्ताङ्घ्रिरेणुश्रीसूक्तीः प्रबोधनपराशुभाः ॥ 4. प्राबोधिकैश्च गोदायास् सूक्तीर्भागवतैसह । अनुसंदधतं सम्यगाश्रये यतिशेखरम् ॥ 5.

2. ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே சோத்தாய த்யாத்வா குருபரம்பராம்।
ரஹஸ்யத்ரிதயம் ரம்யம் பரவ்யூஹாதிகாந்ஸ் தத்யா॥
3. பஞ்சப்ரகாராம்ஸ்ச ஹரேரர்ச்சிராதிகுதே: க்ரமம்।
த்யாயந்தம், கூரநாதாய்யைஸ் ஸேவ்யமாநம் குருத்தமை:॥
4. சது:ஸ்லோகீம் ஸ்தோத்ரரத்நம் ஸ்தோத்ரம் யாமுநவக்த்ருகம்।
பக்தாங்க்ரிரேணுஸ்ரீஸூக்தீ: ப்ரபேதந-பராஸ்பு:॥
5. ப்ராபேதாதிகைஸ்ச கேதாயாஸ்ஸூக்தீர் பாகுவதைஸ் ஸஹ।
அநுஸந்தததம் ஸம்யக்யாஸ்யே யதீஸேகரம்॥

ப்ரஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் எழுந்திருந்து, குருபரம்பரையை த்யாதித்து, போக்யமான திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமஸ்லோகம் ஆகிய மூன்று ரஹஸ்யத்ரங்களையும், அடியார்களின் துயரைத் துடைப்பவனான எம்பெருமானுடைய பரம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சை என்னும் ஐந்து நிலைகளையும், அர்ச்சிராதிகதியின் க்ரமத்தையும் த்யாதிப்பவரும், கூரத்தாழ்வான் (முதலியாண்டான் எம்பார்) முதலான ஆசார்யவர்யர்களால் ஸேவிக்கப்படுபவரும், ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த சது:ஸ்லோகியையும், ஸ்தோத்ரங்களுள் தலைசிறந்ததான ஸ்தோத்ரரத்நத்தையும், எம்பெருமானைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரின் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பாகரங்களையும், சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியாரின் திருப்பாவையையும், எம்பெருமானுக்கு திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடும் அடியார்களோடு அநுஸந்திப்பவரும் யதிகட்குத் தலைவருமான எம்பெருமானாரை நன்கு பற்றுகிறேன்.

ततः प्रत्यूषसमये भक्तैश्शिष्यैयतीश्वरैः । श्रीरङ्गधाम नत्वा तदुदग्भागाश्रितां नदीम् ॥ 6.

कावेरीं श्रीमतीं गत्वा श्रीशङ्खानपुरस्सरम् । श्रीपतेराज्ञया सिद्धाः कृत्वा पौर्वाह्निकीः क्रियाः ॥ 7.

6. தத: ப்ரத்யூஷஸமயே பக்தைஸ் ஸிஷ்யைர் யதீஸ்வரை:।
ஸ்ரீரங்குதாமநத்வா ததுதத்பாக்யாஸ்ரிதாம் நதீம்॥
7. காவேரீம் ஸ்ரீமதீம் கத்வா ஸ்ரீஸுத்யாந-புரஸ்ஸரம்।
ஸ்ரீபதேராஜ்ஞயா ஸித்தா: க்ருத்வா பெளர்வாஹ்ணிகீ: க்ரியா:॥

ஸ்ரீ: மநு ஸ்ம்ருதி

விளக்கம் –ஆசிரியர் R. ரகுராமன்

வேதங்களில் புருஷஸூக்தமும், தர்மஸாஸ்த்ரங்களில் மநுதர்மஸாஸ்த்ரமும், மஹாபாரதத்தில் பகவத்கீதையும், புராணங்களில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமும் ஸாரமாயிருக்கும் என்பது “வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் த₄ர்மஸாஸ்த்ரேஷு மாநவம், ப₄ாரதே ப₄க₃வத்கீ₃தா புராணேஷுச வைஷ்ணவம்” என்கிற ப்ரமாணத்தால் அறியலாகிறது. “யத்₃ வை கிஞ்ச மநுரவத்₃ தத்₃ பே₄ஷஜம்” (யஜு. அஷ்ட.3-2-11) [மநு சொன்னதெல்லாம் மருந்தாகும்.] என்று வேதமே மநுஸ்ம்ருதியைக் கொண்டாடுகிறது. மநு தர்மஸாஸ்த்ரம் உண்மைக்குப் புறம்பான அர்த்தத்தைக் கூறும் குற்றமற்றது என்பதனை ஞானசாரத்தில் (31) “கோதில்மநு” என்றார் அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார். மநுதர்மஸாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்டதற்கு மாறான கருத்துக்கள் மற்ற ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்டிருந்தால் அவற்றைத் தள்ளி, மநுஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டவற்றையே ஏற்கவேண்டும் என்று பெரியோர்கள் நிர்ணயித்துள்ளார்கள். “மந்வர்த்த₂ விபரீதா து யா ஸ்ம்ருதிர் ஸா ந ஸஸ்யதே” [எந்த ஸ்ம்ருதியானது, மநுவினால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு மாறுபட்டிருக்கிறதோ அது, புகழ்ப்படுவதில்லை.] என்ற ப்ரமாணமும் “மநு விபரீதங்கள்போலே” என்று ஆசார்யஹருதய ஸூக்தியும் இவ்வர்த்தத்தை வலியுறுத்துகிறது. இனி அந்த மநு ஸ்ம்ருதியிலிருந்து சில ஸ்லோகங்களை தொடர்ந்து சில மாதங்கள் காண்போம்.

1. அபி₄வாத₃நஸீலஸ்ய நித்யம் வருத்₃தே₄பஸேவிந:
சத்வாரி தஸ்ய வர்த்த₄ந்தே ஆயுர்வித்₃யா யஸோ ப₃லம்|| (2-121)

பெரியோர்களை தினந்தோறும் வந்தனம் செய்பவனாகவும், அநுசரிப்பவனாகவும், இருப்பவனுக்கு ஆயுஸ்ஸு, கல்வி, புகழ், வலிமை இந்நான்கும் வருத்தியடைகின்றன.

2. அவாச்யோ தீ₃க்ஷிதோ நாம்நா யவீயாநபி யோ ப₄வேத்|

பே₄ப₄வத் பூர்வகம் த்வேநமபி₄ப₄ாஷேத த₄ர்மவித்||

(ஸோம)யாகம் செய்வதற்காக தீக்ஷைபெற்றிருப்பவன் நம்மிலும் வயதில் சிறியவனாயிருப்பினும், அவனை, தருமமறிந்தவன் பெயர் சொல்லி அழைக்கக்கூடாது. மரியாதையைக் காட்டும் பே₄ா, ப₄வாந் என்ற சொற்களையிட்டே அழைக்க வேண்டும். திருப்பாவை மூவாயிரப்படி ப்ரவேஸத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை “யாக₃த்தில் தீ₃க்ஷித்தவர்களுக்கு தே₃வதத்தாதி₃ நாமங்களைத் தவிர்ந்து, யாக₃ம் முடியுமளவும் “யஜமாநன்” என்றும் “அத்₄வர்யு” என்றும் “ஹோதா” என்றும் இத்தயாதி₃ நாமங்களையாகிருப்போலே” என்று அருளிச்செய்தது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. மேலும், இவ்விடத்தில் பகவதாராதநம் யாகமேயாதலால் எம்பெருமானுக்கு கைங்கர்யம் செய்பவர்களையும் அக்காலத்தில் அவர்களுடைய கைங்கர்யத்தையிட்டே ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-மே 2009

அழைக்கவேண்டும் என்பது உணரத்தக்கது. நாய்ச்சியார், திருப்பாவையில் 'கோயில் காப்பானே' என்று கைங்கர்யத்தையிட்டன்றே அழைத்தாள். "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யயோ நைவ க்ராம குலாதிபி:| விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி|| என்கிறபடியே பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டே அழைக்கவேண்டும். இதனாலேயே கோயிலில் அடியார்கள் பெயர்சொல்லி அழைக்கப்படாமல் 'அருளப்பாடு விண்ணப்பம் செய்வார்', 'அருளப்பாடு ஸ்ரீபாதம் தாங்குவார்' என்று கைங்கர்யத்தையிட்டு அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

3. கு₃ரோர் யத்ர பரீவாதே₃ நிந்த₃ வாஸபி ப்ரவர்த்ததே|

கர்ணௌ தத்ர பித₄தவ்யௌ க₃ந்தவ்யம் வா ததோஸந்யத:|| (2-200)

எந்த இடத்தில் குருவுக்கு அபவாதமும், நிந்தையும் சொல்லப்படுகின்றதோ அந்த இடத்தில் (சிஷ்யனானவன்) தன் காதுகளை அடைத்துக்கொள்ளவேண்டும் அல்லது அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றுசெல்லவேண்டும்.

4. பரீவாத₃ாத்₂ரோ ப₄வதி ஸ்வா வை ப₄வதி நிந்த₃க:|

பரிபே₄க்தா க்ருமிர் ப₄வதி கீடோ ப₄வதி மத்ஸரீ|| (2-201)

சிஷ்யன் குருவைப் பழித்தால் மரணமடைந்தபின் கழுதையாகவும், நிந்தித்தால் நாயாகவும், குருவின் தந்தை அநுபவித்தால் புழுவாகவும், அவருடைய பெருமைகளைக் கண்டு பொருமைப்பட்டால் பூச்சியாகவும் பிறக்கிறான்.

“ஏகாக்ஷரப்ரத₃ாதாரம் ஆசார்யம் யோவமந்யதே|

ஸ்வாநயோநிஸதம் ப்ராப்ய சண்ட₃ாளேஷ்வபி₄ ஜாயதே||”

என்கிற ப்ரமாணத்தில் ஆசார்யனை அவமதித்தவன் நூறு பிறவிகள் நாயாகப்பிறந்து, அதன் பின்னர் சண்டாளர்களிடையே பிறப்பான் என்று கூறியிருப்பது இவ்விடத்தில் நினைவுகூரத்தக்கதாகும்.

5. ஸர்வேஷாமேவ ஸௌசாநாம் அர்த்த₂ஸௌசம் பரம் ஸ்ம்ருதம்|

யோஸர்த்தே₂ ஸூசிஸ் ஸ ஹி ஸூசிர் ந ம்ருத்₃வாரி ஸூசி: ஸூசி:|| (5-106)

எல்லா ஸூத்திகளுக்கும், தந(பணம்)விஷயத்தில் ஸூத்தனாயிருக்கையே மேலானதாக எண்ணப்படுகிறது. பொருள் விஷயத்தில் எவன் ஸூத்தனாயிருக்கிறானோ அவனே ஸூத்தன். மண்ணாலும், தண்ணீராலும் மட்டும் ஸூத்தி செய்து கொள்பவன் ஸூத்தனல்லன்.

6. வாக்₃த₃ண்டே₃ஸத₂ மநோத₃ண்ட₃: காயத₃ண்ட₃ஸ் ததை₂வ ச|

யஸ்யதே நிஹிதா புத்₃தெ₃ள த்ரிதண்ட₃தி ஸ உச்யதே|| (12-10)

எவனொருவன் மனோவாக்காயங்களாகிற முக்கரணங்களையும் தீயசெயல்களைச் செய்யவிடாமல் அடக்குகிறானோ, அவன் தான் த்ரிதண்ட₃ என்று சொல்லப்படுகிறான். இந்தத் த்ரிதண்டம் (தண்டம் = தமநம் = அடக்கம்) அனைவருமே கைக்கொள்ள வேண்டியதாகும்.

28. ஸ்பு₂ரித ஸப₂ர தீ₃ர்யந் நாளிகேரீ கு₃லுச்ச
 ப்ரஸ்ருமரமது₄குல்யா வர்த்தி₄தாநோகஹாநி।
 ரதிமவிரதி ரங்க₃ாராமரம்யஸ்த₂லாநி
 க்ரமுகபநஸமோசாமேசகாநி க்ரியாஸு:॥

விளக்கவுரை:- துள்ளிப்பாயும் மீன்கள் துள்ளிப்பாய்வதனால் உடைந்த தென்னங்குலைகளிலிருந்து பெருகிய இளநீர் வாய்க்காலில் சொரிகிறது. அந்நீரினாலே போஷிக்கப்பட்டு செழிப்புள்ள பாக்குமரம், பலாமரம், வாழை மரம் ஆகியவை நிறைந்திருப்பதால் கறுத்துக் காணப்படுகிற ஸ்ரீரங்கத்தைச் சுற்றியுள்ள அழகிய நிலங்கள் இடையறாத மகிழ்ச்சியைத் தருவனவாகும்.

29, அதி₄பரமபத₃ம் புரீமயோத்₄யாம் அம்ருதவ்ருதாம் அபராஜிதாமுஸந்தி।
 புலிநமுபரி ரங்க₃ராஜத₄நீ பிஸிதத்₃ருஸாமபி லா புரஸ்சகாஸ்தி॥

விளக்கவுரை:- பரமபதத்தில் விரஜா நதியால் சூழப்பட்டதாயும், நித்யர்கள் முக்தர்களது கூட்டம் நிறைந்ததாயும், ‘‘அயோத்யா’’ என்கிற பெயருடையதாயும், ‘‘அபராஜிதா’’ என்கிற பெயரைக் கொண்டதாயும், யாதொரு பட்டணமிருப்பதாக வைதிகர்கள் சொல்லுகிறார்களோ அந்த திவ்ய நகரமானது ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்திரமாக காவிரியின் மணற்புறத்திலே நம் போன்றவர்களது மாம்ஸக்கண்ணுக்கும் தெரியக்கூடியதாய் விளங்குகிறது.

‘‘அஷ்டாசக்ரா நவத்₃வாரா; தே₃வாநாம் பூரயோத்₄யா; தஸ்யாகு₃ம் ஹிரண்மய:கோஸ:; ஸ்வர்க்கே₃லோகோ ஜ்திஷாஸ்ருத:; யோ வைதாம் ப்₃ரஹ்மனோ வேத₃: அம்ருதேநாவ்ருதாம் புரீம்’’ என்று யஜுர் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது.

30. ப₄வபத₃மபி தி₃வ்யத₄ாம கர்த்தும் தது₃ப₄யதந்த்ரித ஹர்ம்யமாலிகேவ।
 ப₄வநமணிதலை: விஜ்ரும்ப₄மாண ஜயதிதராமிஹ ரங்க₃ராஜத₄நீ॥

விளக்கவுரை:- இம்மண்ணுலகத்தையும், விண்ணுலகமாக அதாவது பரமபதமாக ஆக்குவதற்குப்போல இரண்டிலகங்களையும் இணைப்பதுபோல நெடிதோங்கிய மாடமாளிகைகளின் திரள்களை உடையதாய் விளங்குகிறது திருவரங்கம். ரத்நங்களிழைத்த மேல்தளங்களை உடையதாய் நெடிதோங்கிய அரங்கனின் ராஜதானியாகிய திருவரங்கமாநகர் இம்மண்ணுலகில் பெருமை பெற்று விளங்குகிறது.

ஸ்ரீரங்குராஜஸ்தவவுரை

31. மணிமகரருசீர் விதத்யபாஸாந் விஸ்ருமர கேதுகரை: ம்ருக்யம் ஹிமாம்ஸோ:।
ஸ்ரிய இவநவகேலயேஜிக்₄ருக்ஷ: ஸுக்யதி ரங்குபுரீ ச்காலதீ ந:॥

விளக்கவுரை:- திருவரங்கப்பெருநகராகிய பெண்மணி, தனது ரத்நமயமான மகரதோரணங்களின் கிரணங்களாகிற வலையைப்பரப்பி, மேலே பட்டொளி வீசித்திகழ்கின்ற கொடிகளாகிற கைகளினாலே வானில் சந்திரனிடத்துள்ள மாணை ஸ்ரீரங்கநாயகியினுடைய அபூர்வமான விளையாட்டிற்காகப் பிடித்துத்தர விரும்புவது போல விளங்குகிறது. அத்தகைய மகரதோரணங்களையும், கொடிகளையும் உடைய ஸ்ரீரங்கம் நம்மை மகிழ்விக்கின்றது.

32. இதில் ஸ்ரீரங்கத்தின் நகர பாலகர்களை வணங்குகிறார்

ஜநபத்ய ஸரித்யந்தரீபபுஷ்யத் புரபரிபாலந நித்யஜாக்ய₃ருகாந்।
ப்ரஹரணபரிவார வாஹநாட்₄யாந் குமுத்ய₃முக₂ந் க₃ணநாயகாந் நமாமி॥

விளக்கவுரை:- ஜநங்கள் வஸிப்பதற்குரிய இடமாய் இருபுறமும் காவிரி சூழ நடுவிலே தீவாய் விளங்கக்கூடிய ஸ்ரீரங்கமாகிற நகரத்தை இடையறாது காக்கக்கூடிய நகரபாலகர்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். குமுதன், குமுதாஷன், புண்டரீகன், வாமநன், சங்குகர்ணன், ஸர்ப்பநேத்ரன், ஸுமுகன், ஸுப்ரதிஷ்டிதன் ஆகிய எட்டு நகரபாலகர்கள் ஆயுதங்களோடும், பரிஜநங்களோடும், வாஹநங்களோடும் கூடியவர்களாய் நகரத்தில் நான்கு வாசல்களையும் காக்கின்றனர். அவர்களை வணங்குகிறேன்.

33. அஹ்ருதஸஹஜத்யாஸ்யா: ஸூரய:ஸ்ரஸ்தப₃ந்த₄:

விமலசரமதே₃ஹா இத்யமீ ரங்க₃த₄ாம।

மஹிதமநுஜ திர்யக் ஸ்வாவரத்வா: ஸ்ரயந்தே

ஸுநியதமிதி ஹ ஸ்ம ப்ராஹு₄ரேப்த₄யோ நமஸ்ஸ்தாத்த்॥

விளக்கவுரை:- இயல்வாகவே எம்பெருமானுக்கு அடிமைபூண்டிருக்கக் கூடிய நித்யஸூரிகளும், இம்மண்ணுலகில் பலகாலம் இருந்து பின் ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கப்பெற்ற முக்தாத்மாக்களும், பாவங்களெல்லாம் தொலைப்பெற்று இனிமேல் தேஹஸம்பந்தமே இல்லை என்னும்படி முடிவான தேஹமுடையவர்களான முமுக்ஷுக்களும், ஸ்ரீரங்கத்தில் மனிதப்பிறவியையும், பஸுபக்ஷிகளின் பிறவியையும், தாவரங்களின் பிறவியையும் விரும்பிப் பெற்று வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்று சான்றோர்கள் கூறுவார்கள். இப்படிப்பட்ட மனிதர்கள், பஸுபக்ஷிகள், தாவரங்கள் இவற்றிற்கு நமஸ்காரம்.

என்று அதிவித்யுக்₄மாயிருந்துள்ள க்ரீட₃ா வைப₄வத்தாலே “பித்தர் பனிமலர் மேல் பாவைக்கு” என்கிறபடியே ப்ரேமபரவஸனாயிருக்கையாலே ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தானேயாகிலும் நிருபிக்க மாட்டாதேயாய்த்து இருப்பது.

(தாம் த்வாம்) கீழ் ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட பரத்வத்தை நிருபகத₄ர்மமாக உடையையாயிருக்கிற உன்னை என்றபடி. (த₃ாஸஇதி) ‘அடியேன்’ என்று கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கிறேன் என்கிறார். “ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்” என்றும், “அஸ்யேஸாநா ஜக₃த:” என்றும் சொல்லுகையாலே, நமக்கு ஜக₃த்தைப் பற்றே ஸேஷிணீத்வம் ஸாத₄ாரணமன்றோ? உமக்கு அவர்களிற்காட்டில் விஸேஷமென்? என்று பிராட்டி அருளிச்செய்தார். ‘அவர்களிற்காட்டில் நெடுவாசியுண்டே; ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸேஷத்வபூர்வகமாக ப்ரபந்நனேன்’ என்கிறார், -(ப்ரபந்ந இதி ச) என்று கொண்டு. (ஸ்தோஷ்யாம் யஹம் நிர்ப்ப₄ய:) அதினாலே நிர்ப்ப₄யனாய்க்கொண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறேன்

[(கூணந்தோறும்) புதிதாயிருக்கும் பலவகை ரஸங்களாலும் நெருங்கிச் சேர்ந்திருப்பதும், அழகியதாகவும், ஸாமர்த்தயத்துடன் கூடியதாகவுமிருக்கும் வினையாட்டாலே)] என்கிறபடியே அழகியதாகவும், பெருமையுடன் கூடியதாகவும் இருக்கும் வினையாட்டாலே “பித்தர் மனிமலர்மேல் பாவைக்கு” (திருநெடு-18) என்கிறபடியே காதலுக்கு வஸப்பட்டிருப்பவனாகையாலே எல்லாமறிந்தவனாயிருந்த போதிலும், இவளுடைய பெருமையை அறியமுடியாதவனாகவேயிருப்பான்.

(தாம் த்வாம்) கீழே சொல்லப்பட்ட மேன்மையைத் தனித்தன்மையாகக் கொண்ட உன்னை என்று பொருள். (த₃ாஸ இதி) உனக்கு அடிமையென்னும் ஆகாரத்தாலே பற்றுகிறேன் என்கிறார் மூன்றாமடியாலே.

“ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்” (ஸ்ரீஸூக்தம் -9) [எல்லா பூதங்களுக்கும்ஈஸ்வரியும்.] என்றும், “அஸ்யேஸாநா ஜக₃த:” (நீளா ஸூக்தம்) [இந்த உலகிற்கெல்லாம் ஸ்வாமிநியாக இருப்பவள்.] என்றும் சொல்லுகையாலே ‘நாம் உலகத்திற்குத் தலைவியாயிருப்பது அனைவருக்கும் பொதுவன்றோ; உமக்கு என்ன சிறப்புள்ளது’ என்று பிராட்டி அருளிச்செய்தார். அதற்கு ‘மற்றவர்களைக் காட்டிலும் எனக்கு மிகவும் சிறப்புண்டு. ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி உமக்கு அடிமையாயிருந்து கொண்டு ஸரணாகதனாகவுமிருக்கிறேன்’ என்கிறார். “த₃ாஸ இதி ப்ரபந்ந இதி ச” என்னும் பகுதியாலே. (ஸ்தோஷ்யாம் யஹம் நிர்ப்ப₄ய:) இப்படி அடிமையாகவும், ப்ரபந்நனாகவுமிருக்கையாலே ப₄யமற்றவனாய் உன்னைத் துதிக்கிறேன் என்கிறார். துதியாவது - இல்லாத பெருமையை ஏறிட்டுச் சொல்லுவதாயிருக்குமே, அப்படியோ எனில், ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-மே 2009

என்கிறார். ஸ்தோத்ரமாகிறது இல்லாததொன்றைச் சொல்லுகையாயிருக்கும். இங்குத்தைக்கு அங்ஙனல்ல. “பூதார்த்தவ்யாஹ்ருதிஸ் ஸா ஹி ந ஸ்துதி: பரமேஷ்டிந:” என்கிறபடியே உள்ள குணங்களைத்தான் யதாவத் ப்ரபாதிக்கப் போகாதேயாய்த்து இருப்பது. இவையும் எத்தாலேயென்றால்: (லோகைகேஸ்வரி) ஜகத்ப்பற்ற இவள் ஸேஷணியாகையாலே. இவளுக்கு ஜகத்ப்பற்ற ஸ்வாமிநீதவம் எத்தாலே வந்ததென்றால்: (லோகநாதத்யயிதே) லோகநாதனாயிருக்கிற நாராயணனுக்கு தீவ்யமஹிஷியாகையாலே.

“இங்ஙனெடுத்த மேன்மையை உடையோமான நம்மை உம்மால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ?” எனப்பிராட்டி திருவுள்ளமாக, “அது ஒக்கும்; உம்முடைய மேன்மையை நிரூபித்தோமாகிலன்றோ நாங்கள் பங்குரதீகளாவது. உம்முடைய நீர்மையை நிரூபிக்கும் போது மந்த்மதிகளாயிருந்துள்ள அஸ்தாதீகளுக்கும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையிலே யோக்யதையுண்டாம்” என்கிறார். (த்யாந்தே) கருணேஜ்ஜ்வலஸம்வர்த்திதையாயிருக்கிற கற்பகக் கொடியே! (த்யாம் தே வித்யந்) த்யையாவது, – “ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷா

அப்படியல்ல.

இதி ப்ரஸாத்யாமாஸுஸ் தே ஸுராஸ் தமதேக்ஷஜம்|

பூதார்த்தவ்யாஹ்ருதிஸ் ஸா ஹி ந ஸ்துதி: பரமேஷ்டிந: || (ரகுவம்ஸம் 10-33) [அந்த தேவர்கள் இந்த்ரியங்களால் அறியமுடியாதவனான அந்த எம்பெருமானை இம்மாதிரி உகப்பித்தார்கள். பரமபத்யத்தில் வாழ்பவனான அவன் விஷயத்தில் அது உண்மையான விஷயத்தைச் சொல்லுமதேயன்றே; (இல்லாத விஷயத்தை ஏறிட்டுச் சொல்லும்) ஸ்தோத்ரமல்லவே.] என்கிறபடியே பெருமாளுக்குப் போலே பிராட்டிக்கும் உள்ள குணங்களை உள்ளபடி சொல்ல முடியாமலாயிற்று இருப்பது. எதனாலேயெனில் (லோகைகேஸ்வரி) உலகிற்கு இவள் தலைவியாகையாலே. இவளுக்கு, உலகிற்குத் தலைவியாயிருக்கும் தன்மை எப்படி வந்ததெனில் (லோகநாதத்யயிதே) உலகிற்கெல்லாம் தலைவனாயிருக்கும் நாராயணனுக்கு இவள் அப்ராக்ருதமான பட்டமஹிஷியாகையாலே.

“இப்படிப்பட்ட மேன்மையையுடைய நம்மை உம்மால் அளவிடமுடியுமோ?” என்று பிராட்டி திருவுள்ளத்தில் எண்ண, “உண்மை. உம்முடைய மேன்மையை பார்த்தோமாகிலன்றோ, நாங்கள் உம்மைத் துதிக்கமுடியாமலிருப்பது. உம்முடைய நீர்மையைப் பார்க்கும்போது புல்லறிவாளர்களான எங்களுக்கும் துதிக்கையில் தகுதியுண்டன்றோ” என்கிறார். (த்யாந்தே) விளி. கருணையினாலே மிகவும் வளர்ந்திருக்கும் கற்பகக்கொடியே. (த்யாம் தே வித்யந்)

பரது₃:க்காஸஹிஷ்ணுதா” என்றிறே த₃யாலக்ஷணமிருக்கும்படி. அங்ஙனெனத் திருந்துள்ள உன்னுடைய த₃யையை அறியாநின்றுகொண்டேன் என்றபடி. “அங்ஙனெனத்த க்ருபை நம் பக்கலுண்டோ?” என்று திருவுள்ளமாக, “பாபாநாம் வா நாபராத்த₄யதி” என்று கொண்டு, எம்பெருமான் தே₃வகார்யார்த்த₂மாக யாதொரு த₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தைக் கொண்டான் த₃நுகூலமாக தேவரீரும் வடிவைக்கொள்ளக் கடவதாயிருக்கையாலே, அவன் ராக₄வனாய்க்கொண்டு அவதரித்தபோது, தேவரீரும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளான ஸீதையாய்க்கொண்டு அவதரித்து, ராவணனைப் புத்ரமித்ரகளத்ராதிகளோடு தரைப்படுத்துகைக் காகவும், ஸ்ரீவிபீ₄ஷ்ணுழ்வாளை ஸ்த₂ராபிக்கைக்காகவும் அஸோகவநிகையிலே இருந்து, காட்டை வெட்டி நாடாக்கினுப்போலேயும், களையறித்துப் பயிராக்குமா போலேயும், அஸந்நிராஸபூர்வகமாக ஸத்பாலநம் பண்ணுகைக்காக ராவணனைக் கொன்றருளினவநந்தரமாக, தர்ஜநப₄ர்த்தஸநாதிகளைப் பண்ணின ராக்ஷஸிகளைக் கொல்லுகையிலே உத்₃யுக்தனாயிருந்துள்ள திருவடியைக் குறித்து உன் பரமக்ருபையை ப்ரகடிகரித்தபடியை புத்₃தி₄பண்ணிக்கொண்டு நிர்ப்ப₄யனாய்

த₃யையாவது- “ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷா பரது₃:க்க₂ாஸஹிஷ்ணுதா” (தன் பயனை எதிர்பாராமல் பிறர்துன்பங்கண்டு பொறுக்காமலிருக்கை) என்பதன்றே த₃யைக்கு லக்ஷணம். அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய த₃யையை அறிந்து கொண்டேன் நான் என்றபடி. அப்படிப்பட்ட கருணை நம்மிடமுண்டோ என்று பிராட்டி திருவுள்ளமாக,

பாபாநாம் வா ஸுபாநாம் வா வத₄ார்ஹாணம் ப்லவங்க₃ம।

கார்யம் கருணமார்யேண ந கஸ்சிந்நாபராத்த₄யதி। (ரா.யு)

[வானர! பாபிகளாயினும், புண்யமுள்ளவராயினும், கொல்லத்தகுந்தவர்களாயிருந்தாலும் கு₃ணவானாயிருப்பனல் (அவன் விஷயத்தில்) கருணை காட்டப்பட வேண்டும். அபராத₄ம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே.] என்கிற வார்த்தையிலிருந்தே இது விளங்கும். எம்பெருமான் தே₃வர்களுடைய கார்யத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக எந்த வடிவை எடுத்துக்கொண்டாலும், அதற்குத்தக்கபடி, ஒரு திருமேனியை எடுத்துக் கொள்ளும் நீர், அவன் ராக₄வனாய் அவதரித்தபோது, தேவரீர் ஜநகராஜ குமாரியான ஸீதையாக அவதரித்து ராவணனை உறவினரோடு வீழ்த்துவதற்காகவும், விபீ₄ஷ்ணுழ்வாளை நிலைநிறுத்தவும், அஸோகவந்திலே பத்து மாதம் சிறையிருந்து, ராமபிரான் காட்டை வெட்டி நாடாக்கியது போலவும், களையைப் பறித்து பயிரை விளைத்தது போலவும், தீய அரக்கரைக் கொன்று, விபீ₄ஷணன் போன்ற நல்லோரைக் காப்பதற்காக ராவணனை அழித்தபுன்பு, அஸோகவந்திலிருந்த போது உம்மைப் படாதபாடு படுத்திய அரக்கிகளைக் கொல்லமுற்பட்ட அநுமனைக்

ஸ்தோத்ரம் பண்ணினேனென்கிரூர் ஆளவந்தார். (2)

ईषत्त्वत्करुणानिरीक्षणसुधासन्धुक्षणाद्रक्ष्यते
नष्टं प्राक्तदलाभतस्त्रिभुवनं सम्प्रत्यनन्तोदयम् ।
श्रेयो नह्यरविन्दलोचनमनः कान्ताप्रसादादृते
संसृत्यक्षरवैष्णवाध्वसु नृणां संभाव्यते कर्हिचित् ॥ १३.

வ்யா.- (ஈஷத் த்வத்கருணாநிரீக்ஷணஸுத₄ா ஸந்து₄க்ஷணாத் ரக்ஷ்யதே நஷ்டம் ப்ராக் தத₃லாப₄தஸ் த்ரிபு₄வநம்) “ப்ருதி₂வ்யப்ஸு ப்ரலீயதே। ஆபஸ்தேஜஸி லீயந்தே। தேஜோ வாயெள லீயதே। வாயுராகாஸே லீயதே। ஆகாஸமவ்யக்தே லீயதே। அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே। அக்ஷரம் தமஸி லீயதே। தம: பரே தே₃வ ஏகீ ப₄வதி॥” என்றும்

குறித்து நல்வார்த்தை சொல்லி, அவனைத் தடுத்த உம்முடைய பரமகருணையை வெளியிட்டபடியை எண்ணி பயமற்றுத் துதிக்கிறேன் என்கிரூர் ஆளவந்தார். (2)

3.ஈஷத் த்வத்கருணாநிரீக்ஷண ஸுத₄ாஸந்து₄க்ஷணாத் ரக்ஷ்யதே

நஷ்டம் ப்ராக் தத₃லாப₄தஸ் த்ரிபு₄வநம் ஸம்ப்ரத்யநந்தோத₃யம்।

ஸ்ரயோ ந ஹ்யரவிந்த₃லோசநமந: காந்தாப்ரஸாத₃ாத்₃ருதே

ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்₄வஸு ந்ருணாம் ஸம்ப₄ாவ்யதே கர்ஹிசித்॥

பதவுரை:- தத் அலாப₄த: - அந்தக் கடாக்ஷம் இல்லாமையாலே, ப்ராக் நஷ்டம் - முன் நஸித்துக்கிடந்ததான, த்ரிபு₄வநம் - மூவுலகும், ஸம்ப்ரதி - இப்போது, ஈஷத் - சிறிதுபோது, த்வத் கருணா நிரீக்ஷண ஸுத₄ா ஸந்து₄க்ஷணாத் - உன்னுடைய கருணாகடாக்ஷமாகிற அம்ருதவர்ஷத்தினால், அநந்தோத₃யம் - அளவற்ற பெருமையை உடைத்தாகும்படி, ரக்ஷ்யதே - காப்பாற்றப்படுகிறது; ந்ருணாம் - மனிதர்களுக்கு, ஸம்ஸ்ருதி அக்ஷர வைஷ்ணவாத்₄வஸு - ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம், பரமபதம் இவைகளில், ஸ்ரேய: - மேன்மையானது, அரவிந்த₃லோசந மந: காந்தா ப்ரஸாத₃ாத்₃ருதே - தாமரைக்கண்ணனின் மனத்துக்கினியவளான ஸ்ரீதேவியின் அருளில்லாமல், ந ஹி ஸம்ப₄ாவ்யதே - ஏற்படாதன்றே.

வ்யா.- (ஈஷத் த்வத் கருணா நிரீக்ஷண ஸுத₄ா ஸந்து₄க்ஷணாத் ரக்ஷ்யதே நஷ்டம் ப்ராக் தத₃லாப₄தஸ் த்ரிபு₄வநம்) (ஸுப₃ாலோபநிஷத்) “ப்ருதி₂வ்யப்ஸு ப்ரலீயதே। ஆபஸ்தேஜஸி லீயந்தே। தேஜோ வாயெள லீயதே। வாயுராகாஸே லீயதே। ஆகாஸமவ்யக்தே லீயதே। அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே। அக்ஷரம் தமஸி லீயதே। தம: பரே தே₃வ ஏகீப₄வதி॥”

யதிராஜவிம்ஸதி உரை- (ஸ்ரீ.உவே.தி.அ.க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி, திருப்பதி) 37

பதவுரை:- ய: - யாவரொருவர், **யதிபதி ப்ரஸாதி₃நீம்** - யதிராஜரான எம்பெருமானாரை அருள் செய்யும்படி பண்ணுமதான, **யதிராஜவிம்ஸதீம்** - அந்த யதிராஜர் விஷயமான இருபது ஸ்லோகங்களைக் கொண்டதாகையால் யதிராஜவிம்ஸதி என்னும் பெயருடையதாகிய, **ஸ்துதீம்** - ஸ்தோத்ரத்தை, **வ்யாஜஹார** - அருளிச்செய்தாரோ, **ப்ரபந்நஜந சாதக அம்பு₃த₃ம்** - ப்ரபந்ந ஜநங்களாகிய சாதக பக்ஷிகளுக்கு நீரையுதவும் மேக₄ம் போன்றவரான, **தம் ஸௌம்யவர யோகி₃புங்க₃வம்** - அந்த அழகியமணவாளரென்னும் பெயர்கொண்ட முநிஸ்ரேஷ்டரை (அழகியமணவாளமாமுனி களை), **நௌமி** - துதிசெய்கிறேன்.

கருத்துரை:- இத்தனியன் எறும்பியப்பா அருளிச்செய்தது. யதிபதி ப்ரஸாதி₃நீ - இந்த யதிராஜவிம்ஸதி என்ற ஸ்தோத்ரமானது தன்னை அநுஸந்தி₄ப்பவர்கள் விஷயத்தில் யதிபதியான எம்பெருமானாரை அருள் செய்தல்வது நிற்கவொண்ணாதபடி பண்ணவல்ல தென்றபடி. ப்ரபந்நஜநசாதக அம்பு₃த₃:-சாதகப்பறவைக்கு (வானம்பாடிக்கு) உயிர்காக்கும் நீரைப்பொழியுமதான மேக₄ம் போன்றவர். ப்ரபந்நஜநங்களுக்கு மோகக்ஷமளித்து உயிர்காக்கும் எம்பெருமானார் என்பது இதன் கருத்து. யோகி₃புங்க₃வ: - முனிவர் பெருமான் - மஹாமுனிகள்.

நூல்

श्रीमाधवाङ्घ्रिजलजद्वयनित्यसेवाप्रेमाविलाशयपराङ्कुशपादभक्तम् ।

कामादिदोषहरमात्मपदाश्रितानां रामानुजं यतिपतिं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥ १

ஸ்ரீமாத₄வாங்க₄ரி ஜலஜ₃வய நித்யஸேவா ப்ரேமாவிலாஸய பராங்குஸ பா₃த₃ப₄க்தம்।
காமாதி₃தே₃ஷஹரம் ஆத்மப₃த₃ஆஸ்ரிதாநாம் ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமி மூர்த்₄நா॥ 1

பதவுரை:- ஸ்ரீமாத₄வ அங்க₄ரி ஜலஜ₃வய - எல்லாவற்றிலுமுண்டான பெருமையை உடையவளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி போன்றவனாகிய திருவிண்மணாளனுடைய தாமரைமலர் போன்ற திருவடியிணையில் செய்யத்தக்க, **நித்யஸேவா - ப்ரேம ஆவில ஆஸய** - நித்ய கைங்கர்யத்தில் அதி₄க ப்ரீதியாலே கலங்கிய அறிவையுடைய, **பராங்குஸ பா₃த₃ப₄க்தம்** - பராங்குஸரென்னும் நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளில் பரமப₄க்தி பூண்டவரும், **ஆத்மப₃த₃ ஆஸ்ரிதாநாம்** - தம்முடைய திருவடிகளை அடைந்தவர்களுடைய, **காம ஆதி₃ தே₃ஷஹரம்** - காமம் முதலிய குற்றங்களைப் போக்கடிப்பவரும், **யதிபதிம்** - பொறிகளை யடக்கிய துறவிகளுக்குத் தலைவருமான, **ராமாநுஜம்** - ராமாநுஜரென்னும் எம்பெருமானாரை, **மூர்த்₄நா** - தலையால், **ப்ரணமாமி** - வணங்குகிறேன்.

கருத்துரை:- ஸ்ரீ என்பது மாத₄வனுக்கு விசேஷணமாகும். ஸ்ரீ போன்ற மாதவனென்பது இதன் பொருள். ஸ்ரீ: என்றது பெரியபிராட்டியாரை. அழகு நறுமணம் மென்மை முதலிய தே₃ஹகு₃ணங்களென்ன, பேரன்பு, நீர்மை, எளிமை முதலான ஆத்மகு₃ணங்களென்ன, அவற்றிலும் சிறந்த அடியாரைக் காப்பதில் திடமான விரதம்
ஸ்ரீஸைஸேஸத₃யாபாத்ரம்-மே 2009

பூணுதலென்ன இவை தொடக்கமான பெருமைகளாலே பெரியபிராட்டியாரை ஒத்தவன் அவளுடைய மணவாளனாகிய எம்பெருமானென்பது இதன் திரண்ட பொருள். இங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்ரீயினுடைய - மாத₄வன் திருவடிகள் என்று அந்வயித்து, பிராட்டி நித்யவாஸம் செய்யும் எம்பெருமான் திருவடிகளென்றலும் உண்டு. அப்போது, பிராட்டி எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமான் திருவடிகளென்றதாய்க் கொண்டு, “ஸ்ரீமந்தெள ஹரிசரணே ஸமாஸ்ரிதோஹம்” (பிராட்டியோடு நித்யஸம்புந்த₄ம் பெற்ற ஹரியின் திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றினேன் அடியேன்) (ஸுந்த₃ர. ஸ்த.1) என்று கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த படியே மேலக்கோட்டையில் போலே பிராட்டியோடு கூடிய பெருமான் திருவடிகளைச் சொல்லிற்றுக்கக் கொள்க. கண்ணபிரானுக்குத் தொண்டுசெய்யவேணுமென்று மிகவும் ஆசைப்பட்ட நம்மாழ்வார், அவன் வந்து முக₂ங்காட்டும் வரையில் பொறுத்திருக்க வேண்டிய தம்முடைய பாரதந்தர்யத்துக்கு முரண்பட்டதாகிய மடலூர்தலில் மூளும்படி மதிகலங்கப்பெற்றதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு ‘மாத₄வாங்க₄ரி ஜலஜ₃வய நித்யஸேவா ப்ரரேமாவிலாஸய பராங்குஸ’ என்றருளிச்செய்தார். அத்தகைய நம்மாழ்வாரின் திருவடிகளில் ப₄க்திகொண்டவர் எம்பெருமானார். ‘மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன் - இராமாநுசன்’ என்றூரிறே அமுதனாரும். அவரை அடியொற்றியிறே ‘பராங்குஸபாத₃ ப₄க்தம் ராமாநுஜம்’ என்று இவரருளிச்செய்ததும். பரருக்கு - வேத₃த்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரியாத ஜைநபெ₃ளத்₃த₄தி₃களென்ன, வேத₃த்துக்கு அவப்பொருள் சொல்லும் அத்₃வைதவாதி₃களென்ன இவர்களாகிய - புறமதத்தவராகிய யானைகளுக்கு. அவர்களை அடக்கவல்ல அங்குஸம் போன்றிருத்தலால் நம்மாழ்வார் பராங்குஸர் எனப்பட்டாரென்க. ‘ஒன்றும் தேவும்’ (திருவாய் 4-10) பதிகத்தில் ஆழ்வார் முற்கூறப்பட்டவர்களை அடக்கியது அதன் வ்யாக்₂யானங்களை ஸேவித்து அறியத்தக்கது.

(ராமாநுஜர்) ராமபிரானுடைய தம்பியான லக்ஷ்மணனுடைய அவதாரமாகையாலே, எம்பெருமானார் ராமாநுஜரென்ற பெயரைப்பெற்றார். அபி₄நவ தஸாவதாரங்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஆழ்வார் பதின்மரில், இராமாவதாரமாக ப்ரஸித்₃த₄ராகிய நம்மாழ்வாரிடம் லக்ஷ்மணனுடைய அவதாரமாகிய இராமாநுசருக்குப் பரமப₄க்தி இருப்பது மிகவும் பொருத்தமென்கிறார் வ்யாக்₂யாதா திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி. மேலும் அவர் - எம்பெருமானார் தாம் மனம் முதலிய பொறிகளையடக்கிய ஸந்யாஸிகட்குத் தலைவராகையாலே, தம்மையடைந்தவர்களுடைய மனத்தில் உண்டாகும் காமம், கோபம், உலோபம், திரிபுணர்ச்சி, செருக்கு, பொருமை முதலிய குற்றங்களைப் போக்குமாற்றல் படைத்தவர் என்கிறார். தம்மனத்தை அடக்கியபெருமை படைத்தவர்க்கன்றே பிறர் மனத்தின்கண் உண்டாகும் குற்றங்களைக் களையுமாற்றல் உண்டாவது என்பது கருத்தாகும். மாத₄வன் திருவடிகளுக்குப் புதுமணம் புதுமலர்ச்சி மென்மை முதலிய குணங்களைக் கொண்ட தாமரைமலர்களோடு ஒப்புமை கூறப்பட்டதால் அக்குணங்கள் திருவடிகளில் உள்ளமை தோன்றுவதன் வாயிலாக - மாத₄வன் திருவடிகளில் பராங்குஸருக்கு ஏற்பட்ட ப₄க்தி குணங்களுள்ளமையினாலென்

பதும், பராங்குஸரின் திருவடிகளுக்குத் தாமரைகளோடு ஒப்புமை கூருமையினால் அத்திருவடிகளில் இராமாநுசருக்கு ஏற்பட்ட ப₄க்தி, கு₃ணங்களுள்ளமையினால்லாமல் 'ஆசார்யன் திருவடிகளில் ஸிஷ்யனுக்கு ஸிஷ்யஸ்வரூபமடியாகவே ப₄க்தியுண்டாக வேணும்' என்ற நியதிப்படி இயற்கையாகவே அமைந்ததென்பதும் இங்குக் கருதத்தக்கதாகும். கு₃ணத்தினுண்டான ப₄க₃வத்ப₄க்தியைக் காட்டிலும் இயற்கையாகவே உண்டாகிய ஆசார்யப₄க்தி சிறந்ததென்னும் ஸாஸ்த்ரார்த்த₂ம் இதனால் ஸிக்ஷிக்கப்பட்டதாகிறது.

எம்பெருமானாராகிய ஆசார்யரிடத்தில் ப₄க்தராய் ஸந்யாஸியான தமக்கு அவ்வெம்பெருமானரிடத்தில் ப₄க்தி உண்டானதற்கு, அவர்தாமும் பராங்குஸராகிய ஆசார்யரிடத்தில் ப₄க்தியுடையவராய் ஸந்யாஸி ஸ்ரேஷ்ட₂ராயிருக்கையே காரணமென்பது தோன்றும்படி 'பராங்குஸபாத₃ப₄க்தம் யதிபதிம் ராமாநுஜம்' என்று மாமுனிகள் எம்பெருமானாரை - பராங்குஸபாத₃ப₄க்தரென்றும் யதிராஜரென்றும் சிறப்பித்தருளினார். "யதீநாம் பதி: யதிபதி:". பதி: என்பதற்கு, இடுகுறிப்பெயராகுந் தன்மையினால் ஸேஷி (அடிமையை ஏற்றுக்கொள்ளும் தலைவர்) என்றும், காரணப்பெயராகுந் தன்மையினால் "பாதி (ரக்ஷிக்கிறார்) இதி பதி:" என்ற வ்யுத்பத்தியின் மூலம் ரக்ஷகர் என்றும் பொருள் தேறுகிறது. ஸந்யாஸிகட்கு ஸேஷியும் ரக்ஷகரும் எம்பெருமானாரென்னவே, ப்ராப்யரும் (கைங்கர்யத்தையேற்று மகிழுமவரும்) அவரே என்பது ஸித்₃தி₄த்ததாகி றது; திருமந்த்ரத்திலுள்ள மூன்று பத₃ங்களுக்கும் - ஆசார்யருடைய ஸேஷித்வமும், ரக்ஷகத்வமும், ப்ராப்யத்வமும்ன்றே முடிந்த பொருளாவது. இத்தகைய பெருமைபெற்ற யதிராஜரை - யதிராஜ விம்ஸதியாகிய துதிநூல் இனிதே முடிவடைவதன் பொருட்டு வணங்கினாராயிற்று மாமுனிகள் இந்த ஸ்லோகத்தினால்.(1)

श्रीरङ्गराजचरणाम्बुजराजहंसं श्रीमत्पराङ्कुशपदाम्बुजभृङ्गराजम् |

श्रीभट्टनाथपरकालमुकाब्जमित्रं श्रीवत्सचिह्नशरणं यतिराजमीडे || २

ஸ்ரீரங்க₃ராஜசரணம்பு₃ஜராஜஹம்ஸம் ஸ்ரீமத்பராங்குஸபத₃ாம்பு₃ஜ₄ருங்க₃ராஜம் |

ஸ்ரீப₄ட்டநாத₂பரகாலமுகாப்₃ஜமித்ரம் ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நஸரணம் யதிராஜமீடே₃. || 2

பதவுரை:- ஸ்ரீரங்க₃ராஜ சரணம்பு₃ஜ ராஜஹம்ஸம் - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளாகிய தாமரைமலர்களுக்கு (தாமரை மலர்களின் நிழலின் கீழே தங்கியிருக்கிற) ராஜஹம்ஸம் போன்றவரும், ஸ்ரீமத்பராங்குஸ பத₃ாம்பு₃ஜ ப்₄ருங்கராஜம் - ஸ்ரீமத்பராங்குஸராகிய நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளென்னும் தாமரைமலர்களில் (தேனைப்பருகுவதற்காகப்) படிந்திருக்கிற உயர்ந்த வண்டு போன்றவரும், ஸ்ரீப₄ட்டநாத₂ பரகால முகாப்₃ஜ மித்ரம் - ஸ்ரீப₄ட்டநாத₂ராகிய பெரியாழ்வாரென்ன, பரகாலராகிய திருமங்கையாழ்வாரென்ன ஆகியவர்களுடைய திருமுக₂ங்களாகிய தாமரைமலர்களை மலரச்செய்கிற ஸார்யன் போன்றவரும், ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ஸரணம் - ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நராகிய கூரத்தாழ்வானைத் திருவடிகளாக உடையவருமாகிய, யதிராஜம் - யதிராஜராகிய ஸ்ரீஸைஸேஸ₃யாபாத்ரம்-மே 2009

எம்பெருமானாரை, ஈடே₃ – துதிக்கிறேன்.

கருத்துரை:- து₃ர்லபே₄ மாநுஷோ தே₃ஹோ தே₃ஹிநாம் கூணப₄ங்கு₃ர:। தத்ராபி து₃ர்லப₄ம் மந்யே வைகுண்ட₂ப்ரிய த₃ர்ஸநம்॥ (ஸ்ரீப₄ாக₃வதம் 11-2-29) [உயிர்களுக்கு, கணநேரத்தில் அழியக்கூடிய மனிதவுடல் கிடைப்பது அரிது, அது கிடைத்தபோதிலும் வைகுண்ட₂நாத₂னுடைய அன்புக்கு இலக்கான ப₄ாக₃வதர்களைக் காண்பது மிகவும் அரிது] என்கிறபடியே ப₄ாக₃வதர்களுடைய ஸேவையே அரியதானால் அவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது அரிதென்பதைத் தனியே சொல்லவும் வேண்டியதில்லையாகையால், ப₄ாக₃வத கைங்கர்யமாகிய யதிராஜவிம்ஸதியின் விண்ணப்பத்திற்குத் தடைகள் மிகமிக உண்டாகக் கூடுமென்று நினைத்து, அத்தடைகள் நீங்குவதற்காக மறுபடியும் தம்முடைய ஆசார்யநிஷ்டையாகிய தகுதிக்கேற்றபடி யதிராஜ-ஸ்தோத்ரரூபமான மற்ருரு மங்குள ஸ்லோகத்தை இயற்றுகிறார் – ஸ்ரீரங்க₃ராஜ என்று தொடங்கி. இங்குள்ள ஸ்ரீஸப்₃த₃ம் ஸ்ரீவைகுண்ட₂மும் இவ்வுலகுமாகிய இருவகைச் செல்வங்களைக் காட்டுமதாய் அவற்றையுடையவன் ரங்க₃ராஜன் என்பதை அறிவிக்கிறது. அல்லது செம்மை மென்மை நறுமணமாகிய நற்பண்புகளைக் காட்டுமதாய் அவற்றை இயற்கையாகப்பெற்ற ஸ்ரீரங்க₃ராஜனுடைய திருவடித்தாமரைகளைத் தெரிவிக்கிறது. இதன்படி ஸ்ரீயை உடையன ரங்க₃ராஜ சரணம்பு₃ஜங்கள் என்ற கருத்துத்தோன்றும். பராங்குஸரிடமுள்ள ஸ்ரீமத்த்வமாவது – எம்பெருமானை அநுப₄விப்பதும், அவனுக்குத் தொண்டு செய்வதும் அவற்றிற்கு உறுப்பான பரப₄க்தி பரஜ்ஞாந பரமப₄க்திகளுமாகிய – ஜீவாத்மஸ்வரூபத்திற்குத் தக்க செல்வங்கள் நிறைந்துள்ளமையே ஆகும். காணவேணுமென்று ஆசைப்படுகை பரபக்தி, கண்டபிறகு கூடவேணுமென்னுமாசை பரஜ்ஞாநம், கூடிய பிறகு பிரிவு நேருமோ என்று அச்சப்படுகை பரமபக்தி என்பர் பெரியோர். இவை மூன்றும் உணவுக்குப் பசி போலே ப₄ாக₃வதநுப₄வகைங்கர்யங்களுக்கு முன்பு இருக்கவேண்டுமாம். பசி இல்லையேல் உணவு ருசிக்காததுபோலே, இம்மூன்றும் இல்லையாகில் ப₄ாக₃வான் திறத்தில் நாம் செய்யும் அநுப₄வ-கைங்கர்யங்கள் ருசியாதன ஆகுமாம். ஆகவே ஆழ்வார்க்கு இம்மூன்றும், இவற்றின் பின்னே நிகழும் ப₄ாக₃வதநுப₄வ-கைங்கர்யங்களும் நிறைந்துள்ளமை இந்த ஸ்ரீமத் ஸப்₃த₃த்தினால் அறிவிக்கப்படுகின்றன என்றபடி. ஸ்ரீப₄ட்டநாத₂பரகால – ப₄ட்டநாத₂ரிடத்திலும், பரகாலரிடத்திலும் பொருந்துமதாய், முறையே பரம்பொருள் திருமாலே என்று அறுதியிட்டு அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகையாகிற செல்வத்தையும், புறச்சமயிகளை அடக்குதல், திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் மதிள்கட்டுதல், எம்பெருமானைக் பூர்ணமாக அநுப₄விக்கவோ, பிரியவோ பொருத மென்மைத்தன்மையாகிய செல்வங்களையும் குறிக்கிறது. இத்தகைய மென்மைத்தன்மையை ‘நும்மடியா ரெல்லாரோடும் ஒக்க எண்ணியிருத்தீர் அடியேனை’ (பெரிய திரு.4-9-6) என்று தாமே விண்ணப்பம் செய்தாரிறே திருமங்கையாழ்வார் இந்தளூரிலெந்தை பெருமானிடம். ‘ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந’ என்றதில், வத்ஸசிஹ்ந என்பது வத்ஸே – மார்பில், சிஹ்நத்தை –

மறுவையுடைய எம்பெருமானை முற்படக்காட்டி, அவனுடைய பெயரைக் கொண்ட கூரத்தாழ்வானைப் பின்பு குறிப்பிட்டு, அவ்வாழ்வானுக்குப் பெரியபிராட்டியாரோடு உள்ள ஒற்றுமையை ஸ்ரீஸப்ஸ்தும் தெரிவிக்கிறது. ஸ்ரீயே ஆகிய வத்ஸசிஹ்நரென்றவாரும். தனக்குப் பகைவராகிய ஏகாக்ஷி முதலிய அரக்கியரைக் காப்பாற்றிய ஸீதாப்பிராட்டியோடு தமக்குக் கண்போகக் காரணமாகிய நாலாரானுக்கும் முத்திநல்கிய கூரத்தாழ்வான் எல்லையற்ற கருணையுடைமையில் ஒற்றுமையுடையவரினே. முன் ஸ்லோகத்தில் 'ப்ரணமாமி மூர்த்நா' என்று தலையால் வணங்குதலாகிய காயிகமான மங்குளம் செய்யப்பட்டது. இஸ்லோகத்தில் 'ஈடே' என்று துதி செய்தலாகிய வாசிகமங்குளம் செய்யப்படுகிறது. வாக்-காயங்களின் முயற்சி, மனத்தின்கண் நினைவில்லாமல் நிகழாதாகையால் - மனத்தில் யதிராஜரை உயர்ந்தவராக நினைத்தலாகிய மாநஸிகமங்குளமும் செய்யப்பட்டதாகவே கொள்ளத்தக்கது. இங்ஙனம் இரண்டு ஸ்லோகங்களால் மங்குளம் செய்து மேலே நூலைத்தொடங்குகிறார் மாமுனிகள் என்க.(2)

वाचा यतीन्द्र मनसा वपुषा च युष्मत्पादारविन्द्युगलं भजतां गुरुणाम्।

कूराधिनाथकुरुकेशमुखाद्यपुसां पादानुचिन्तनपरस्सततं भवेयम् ॥ ३

வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத்பாத்₃ாரவிந்த்₃யுகுளம் ப₄ஜதாம் கு₃ருணாம்।
கூராதி₄நாத₂குருகேஸமுக₂ாத்யபும்ஸாம் பாத்₃ாநுசிந்தநபரஸ்ஸததம் ப₄வேயம்॥ 3

பதவுரை:- ஹே யதீந்த்ர - வாரீர் யதிராஜரே, மநஸா - மனத்தினாலும், வாசா - நாவினாலும், வபுஷா ச - தே₃ஹத்தினாலும், யுஷ்மத - தேவரீருடைய, பாத்₃ாரவிந்த்₃யுகுளம் - தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளின் இரட்டையை, ப₄ஜதாம் - ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கிற, கு₃ருணாம் - ஆசார்யர்களாகிய, கூராதி₄நாத₂ குருகேஸ முக₂ ஆத்யபும்ஸாம் - கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிராண்பிள்ளான் முதலிய பூர்வாசார்யர் களுடைய, ஸததம் பாத்₃ அநுசிந்தந பர: - எப்போதும் திருவடிகளைச் சிந்திப்பதில் ஊன்றியவனாக, ப₄வேயம் - (அடியேன்) ஆகக்கடவேன்.

கருத்துரை:- மேல் ஸ்லோகத்தில் யதிராஜருக்கடிமையாயிருத்தலை ப்ரார்த்தி₂க்கிறவ ராய்க்கொண்டு, அது தன்னைத் திடப்படுத்துகிற - யதிராஜ ஸிஷ்யர்களுக்கு அடிமையா யிருத்தலை இந்த ஸ்லோகத்தினால் ப்ரார்த்தி₂க்கிறார். கூராதி₄நாத₂ர்-கூரத்தாழ்வான். குருகேசர் எம்பெருமானாரால் ஜ்ஞாந புத்திரராக ஸ்வீகாரம் செய்து கொள்ளப்பெற்ற திருக்குருகைப்பிராண் பிள்ளான். முக₂(முதலான)என்பதனால் எம்பார், முதலியாண்டான் தொடக்கமான மற்றுமுண்டான ஸிஷ்யர்களைக் கொள்க. கு₃ருணாம் - க்₃ருணந்தி இதி கு₃ரவ: என்ற வ்யுத்பத்தியினால் உபதே₃ஸம் செய்யுமவர்களை இந்த கு₃ரு ஸப்ஸ்தும் குறிக்கும். மேலும் 'கு₃' என்பது அறியாமையாகிற அகவிருளையும், 'ரு' என்பது அதைப்போக்குமவரையும் குறிப்பிட்டு- கு₃ரு ஸப்ஸ்தும் அறியாமையைத் தமது உபதே₃ஸத்தால் போக்குமவரைக் குறிப்பிடும். இது கூரத்தாழ்வான் முதலியோர்க்கு அடைமொழியாகும். பும்ஸாம் என்பதில் பும்ஸ்ஸப்ஸ்தும் - புநந்தி இதி புமாம்ஸ: என்ற ஸ்ரீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்-மே 2009

வ்யுத்பத்தியினால் பரிஸுத்த₃மாணவர்களைத் தெரிவிக்குமதாய், ப₄க₃வானுக்கும் அவனடியார்களுக்கும் சிறப்பாக எம்பெருமானார்க்கும் அடிமையாக இருப்பதனால் பரிஸுத்த₃த₄ர்களான கூரத்தாழ்வான் முதலியோர்க்கு விசேஷணமாகும். அநுசிந்தநமானது- கூரத்தாழ்வான் முதலிய ராமாநுஜ ஸிஷ்யர்களைத் தமக்கு சேஷிகளாக - தலைவர்களாக த₄யாநித்தலாகும். ப₄வேயம் - இது ப்ரார்த்த₂ன என்னும் பொருளில் வந்த லோட் ப்ரத்யயாந்தமாகையால் கூரத்தாழ்வான் முதலிய பூர்வம் புருஷர்களுடைய திருவடிகளை அடியேன் சிந்திப்பவனாக ஆகவேண்டுமென்று. யதீந்த₃ரரான தேவரீரை ப்ரார்த்த₂க்கிறேன் என்ற கருத்து இதற்குத் தேறும். (3)

नित्यं यतीद्र तव दिव्यवपुस्मृतौ मे सत्तं मनो भवतु वाग्गुणकीर्त्तनेऽसौ ।

कृत्यञ्च दास्यकरणं तु करद्वयस्य वृत्त्यन्तरेऽस्तु विमुखं करणत्रयञ्च ॥ ४

நித்யம் யதீந்த₃ர தவ தி₃வ்யவபு:ஸ்ம்ருதௌ மே ஸக்தம் மநோ ப₄வது வாக்₃கு₃ணகீர்த்தநே [Sஸௌ] க்ருத்யஞ்ச த₃ாஸ்யகரணம் து கரத்யவயஸ்ய வ்ருத்யந்தரேSஸ்து விமுக₂ம் கரணத்ரயஞ்ச||

பதவுரை:- ஹே யதீந்த₃ர - வாரீர் யதிராஜரே, மே- அடியேனுடைய, மந: - மனமானது, தவ - தேவரீருடைய, தி₃வ்யவபு: ஸ்ம்ருதௌ- மிகவும் அழகிய திருமேனியை நினைப்பதில், நித்யம் - எப்போதும், ஸக்தம் - பற்றுடையதாக, ப₄வது - இருந்திடுக. அஸௌ மே வாக் - தேவரீரைத் துதியாமல் வெகுதூரத்தில் இருக்கிற அடியேனுடைய வாக்கானது, தவ - தேவரீருடைய, கு₃ணகீர்த்தநே - நீர்மை எளிமை கருணை அழகு மென்மை முதலிய கல்யாணகுணங்களை ஆசையோடு துதிப்பதில், ஸக்தா ப₄வது - பற்றுடையதாக இருந்திடுக. மே - அடியேனுடைய, கரத்யவயஸ்ய - இரண்டு கைகளுக்கும், தவ - தேவரீருக்கு, த₃ாஸ்ய கரணம் து - அடிமை செய்வதொன்றே, க்ருத்யம் - கடமையாக, அஸ்து - இருந்திடுக. மே - அடியேனுடைய, கரணத்ரயம் - (தேவரீரையே நினைப்பதிலும் துதிப்பதிலும் அடிமைசெய்வதிலும் பற்றுடையதாக இருக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்த₂க்கப்பட்ட) மனம் வாக்கு காயம் என்கிற மூன்று கருவிகளும், வ்ருத்தி அந்தரே - வேறொருவரை நினைப்பதும் துதிப்பதும் அடிமை செய்வதுமாகிய வேறு காரியங்களில், விமுக₂ம் ச அஸ்து - பராமுக₂ங்களாகவும் இருந்திடுக.

கருத்துரை:- கீழ்ஸ்லோகத்தில் யதிராஜ ஸிஷ்யர்களான கூரத்தாழ்வான் முதலியவர்களுக்குத் தாம் அடிமையாயிருத்தலை ப்ரார்த்த₂த்தவர், அதனால் திடப்படுத்தப் படுகிற யதிராஜருக்குத் தாம் அடிமையாயிருத்தலை இந்த ஸ்லோகத்தினால் ப்ரார்த்த₂க்கிறார். 'க்ருத்யம் ச' என்றவிடத்திலுள்ள உம்மைப் பொருள் படுகின்ற சகரம், மற்றும் நல்ல விஷயங்களில் ஈடுபடவேண்டிய கண் காது முதலியவற்றையும் குறிப்பிட்டு, அவையும் யதிராஜர் திறத்திலேயே பற்றுடையதாக இருக்க வேண்டுமென்ற ப்ரார்த்த₂னையைக் காட்டுகிறது. இதில் முதல் மூன்றடிகளால் தம்முடைய மனமொழிமெய்கள் யதிராஜரிடமே ஊன்றியிருக்கவேண்டுமென்பதையும், நான்காம் அடியால் மற்றவரிடம் பற்றற்றிருக்க

வேண்டுமென்பதையும் யதிராஜர் தம்மிடமே ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. ப₄வது அஸ்து என்ற க்ரியாபத₃ங்களிரண்டும் ப்ரார்த்த₂னையைக் காட்டும் லோட்ப்ரத்யயாந்தங்கள். க்ருத்யம் – அவஸ்யமாகச் செய்தே தீர்வேண்டிய கடமை என்றபடி. முதலடியில் உள்ள தவ, மே என்பனவற்றை மற்ற மூன்றடிகளோடும் கூட்டுக.(4)

अष्टाक्षराख्यमनुराजपदत्रयार्थनिष्ठां ममात्र वितराद्य यतीन्द्रनाथ ।

शिष्टाग्रगण्यजनसेव्यभवत्पदाब्जे हृष्टास्तु नित्यमनुभूय ममास्य बुद्धिः ॥ (५)

அஷ்டாக்ஷராக்ய மநுராஜ பத₃த்ரயார்த்த₂ நிஷ்ட₂யாம் மமாத்ர விதராத்ய யதீந்த்₃ரநாத₂! ஸிஷ்டாக்₃ரக₃ண்யஜநஸேவ்யப₄வத்பத₃யாப்ய₃ஜே ஹ்ருஷ்டாஸ்து நித்யமநுபூ₄ய மமாஸ்ய ப₃த₃தி₄:||

பதவுரை:- நாத₂ – அடியோங்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய, **யதீந்த்₃ர** – யதிராஜரே, **அத்ர** – இருள்தருமாஞாலமாகிற இந்த ஸம்ஸார மண்ட₃லத்தில், **அத்ய** – கலிபுருஷன் அரசு செலுத்துகிற இக்காலத்தில், **மம** – மிகவும் தாழ்ந்த அடியேனுக்கு, **அஷ்டாக்ஷர ஆக்₂ய மநுராஜ** – அஷ்டாக்ஷரமென்று ப்ரஸித்தி₄பெற்ற சிறந்த மந்த்ரத்திலுள்ள, **பத₃த்ரய அர்த்த₂ நிஷ்ட₂யாம்** – ஓம் நம: நாராயணய என்ற மூன்று பத₃ங்களினுடைய பொருள்களாகிய அநந்யார்ஹஸேஷத்வம், அநந்யஸரணத்வம், அநந்யபே₄ாக்யத்வம் (எம்பெருமானொருவனுக்கே அடிமையாகை, எம்பெருமானையே மோக்ஷாபாயமாகக் கொள்ளுகை, எம்பெருமானையே பே₄ாக்யமாக- அநுப₄விக்கத்தக்க பொருளாகக் கொள்ளுகை.) என்கிற இம்மூன்றினுடையவும் முடிவெல்லையை, **விதர** – தந்தருளவேணும். **ஸிஷ்ட அக்₃ரக₃ண்ய ஜந ஸேவ்ய ப₄வத் பத₃யாப்ய₃ஜே** – பரதத்த்வம் மோக்ஷாபாயம் புருஷார்த்த₂ம் (பயன்) ஆகியவிவற்றில் திரிபுணர்ச்சியில்லாத ஸிஷ்டர்களுக்குள்ளே, தேவாரீரே பரதத்த்வம் தேவாரீரே மோக்ஷாபாயம் தேவாரீரே புருஷார்த்த₂ம் என்று நினைப்பதனாலே முதலில் எண்ணத்தக்க முற்கூறிய கூரத்தாழ்வான் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் முதலான ஸஜ்ஜநங்களாலே அடிமைசெய்யத்தக்க தேவாரீருடைய தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை, **நித்யம் அநுபூ₄ய** – எப்போதும் அநுப₄வித்து, **அஸ்ய மம ப₃த₃தி₄**:- மிகத்தாழ்ந்த அடியேனுடைய ப₃த₃தி₄யானது, **ஹ்ருஷ்டா** – அவ்வநுப₄வத்தின் பயனாகிய கைங்கர்யம் கிடைத்ததனாலுண்டான ஸந்தோஷத்தை உடையதாக, **அஸ்து** – ஆயிடுக.

கருத்துரை:- இந்த ஸ்லோகம் முதலாக மேலுள்ள ஸ்லோகங்கள் அனைத்தும், 'நித்யம் யதீந்த்₃ர' என்ற முன் ஸ்லோகத்தின் விவரணமாகவே அமைந்துள்ளன. 'பூநீமந்யதீந்த்₃ர' என்ற பத்தொன்பதாம் ஸ்லோகம் இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் பொருளாகிய யதீந்த்₃ர கைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂னைக்கும் யதீந்த்₃ர த₃ாஸகைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂னைக்கும் உபஸம்ஹாரமாக அமைந்துள்ளது. 'விஜ்ஞாபநம் யதி₃தம்' என்ற இருபதாம் ஸ்லோகமோவென்னில் முதல் முடிவு நடுப்பகுதிகளாலே கூறப்பட்ட பொருளைக் காரணம் கூறித்திடப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்திலுள்ள மூன்று பத₃ங்களின் பொருள்களுக்கு முடிவான எல்லையாவது – ஆசார்யனுக்கே அடிமையாகை, **பூநீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்-மே 2009**

ஆசார்யனையே மோக்ஷாபாயமாகக் கொள்ளுகை ஆசார்யனையே பே₄ாக்யமாக (அநுப₄விக்கத்தக்கபொருளாகக்) கொள்ளுகை ஆகிய இவை மூன்றுமே ஆகும். நடுவெல்லையோவெனில் - ப₄ாக₃வதர்களுக்கே அடிமையாகை ப₄ாக₃வதர்களுையே மோக்ஷாபாயமாகக் கொள்ளுகை, ப₄ாக₃வதர்களுையே பே₄ாக்யமாகக் (அநுப₄விக்கத்தக்க பொருளாகக்) கொள்ளுகையாகிய இவையே. முதல் பர்வம் எம்பெருமான், மத்₄யமபர்வம் - ப₄ாக₃வதர்கள், சரமபர்வம் - ஆசார்யன். ஸ்ரீமத₃ஷ்டாஷ்டர மஹாமந்த்ரத்திலுள்ள ஓம் நம: நாராயணாய என்ற மூன்று பத₃ங்களும் நேரான பத₃ப்பொருள்களுக்கேற்றபடி, முதலில் ஸேஷித்வ ஸரணயத்வ பே₄ாக்யயத்வங் களை ப₄ாக₃வான் விஷயத்திலே தெரிவித்து, பின்பு ப₄ாக₃வானுடைய திருவடி ஸ்த₂நத்திலே நிற்கும் ப₄ாக₃வதர்கள் விஷயத்திலே தெரிவித்து, அதற்குப்பிறகு அந்த ப₄ாக₃வதர்களால் கொண்டு சேர்க்கப்படுகிற ப₄ாக₃வதோத்தமரான ஆசார்யன் விஷயத்திலே தெரியப்படுத்தி நின்றுவிடுகின்றன. ஆசார்யனாகிற விஷயமே சரமமாகையால் என்க. ப்ரத₂மபர்வம் ப₄ாக₃வான், மத்₄யமபர்வம் - ப₄ாக₃வதர், சரமபர்வம் - ஆசார்யன். ஆக இந்த ஸ்லோகத்தில் முற்பகுதியினால் மாமுனிகள் எம்பெருமானாரை ஸம்பே₃யாதி₄த்து, யதிராஜரான எங்கள் குலநாத₂ரே! திருவஷ்டாஷ்டரத்தின் மூன்று பத₃ப்பொருள்களின் முடிவெல்லையை (உத்தாரகாசார்யராகிய தேவரீருக்கே அடிமையாயிருக்கை, தேவரீரையே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகக் கொள்ளுகை, தேவரீரையே பே₄ாக்யமாகக் கொள்ளுகை என்கிற இம்மூன்றினையும்) அடியேன் திடமாகப் பற்றியிருக்கும்படி க்ருபை செய்தருளவேணும் என்று ப்ரார்த்தி₂த்தாராயிற்று. மந்த்ரராஜமென்பது முப்பத்திரண்டெழுத்துக்களைக் கொண்ட நரஸிம்ஹாநுஷ்டுப் மந்த்ரத்திற்கும் பெயராகையால் அதை நீக்க வேண்டி 'அஷ்டாஷ்டராக்ய' என்று மந்த்ரராஜத்திற்கு அடைமொழி கொடுத்தருளினார். திருமந்த்ரம் எட்டெழுத்து உடையதாகவன்றே ப்ரஸித்₃த₄மாயிருப்பது. இதில் பிற்பகுதியினால், ஆசார்ய நிஷ்ட₂ர்களாகிய கூரத்தாழ்வான் முதலியாண்டான் போல்வாரான ஸிஷ்ட ஜநங்கள் அநுப₄வித்துத் தொண்டுசெய்து மகிழ்ச்சியடைவதற்குக் காரணமான தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளில், ஆசார்ய நிஷ்ட₂னாகிய அடியேனும் இழிந்து அநுப₄வித்துக் கைங்கர்யம் செய்து மகிழும்படி தேவரீர் அருள்புரியவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தி₂த்தாராயிற்று.(5)

अल्पापि मे न भवदीयपदाब्जभक्तिः शब्दादिभोगरुचिरन्वहमेधते हा ।

मत्पापमेव हि निदानममुष्य नान्यत् द्वारयार्य यतिराज दयैकसिन्धो ॥(६)

அல்பாபி மே ந ப₄வதீய பத₃ாப்₃ஜ ப₄க்தி: ஸப்₃த₃ாதி₃ பே₄ாக₃ருசிரந்வஹமேத₄தே ஹா। மத்பாபமேவ ஹி நித₃ாநமமுஷ்ய நாந்யத் தத்₃வாரயார்ய யதிராஜ த₃யைகஸிந்தே₄ா। 6

பதவுரை:-த₃யா ஏக ஸிந்தே₄ா - த₃யை என்னும் நீர் வற்றாத ஒப்பற்ற கடலே, ஆர்ய - ஆசார்யரே, யதிராஜ - எதிகட்கு இறைவரான எம்பெருமானாரே, மே - அடியேனுக்கு, ப₄வதீய பத₃ாப்₃ஜ ப₄க்தி: - தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளில் ஆசையானது,

நல்லதென்றிறே “துப்புடையாயர்கள் தம் சொல்வழுவவொண்ணாது” என்று ஒரு காலவிசேஷத்திலே கொடியருஷப₄ங்களேழையும் விளக்குப் பிணம்போலே உருக்காணவொண்ணாதபடி அவித்த ஸாமர்த்யத்தைக்கண்டு, இடையர் “எங்கள் குலநாத₂ன்” என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாத₂னுமானவனே!. “துப்பு” என்றுநெஞ்சில் வலியாகவுமாம். அதாவது - ருஷப₄ங்களின்வன்மையும், இவனுடைய திருமேனியில் மென்மையும் பார்க்கவறியாத மிடுக்கிறே. (நல்லதிறலுடைய) திறலுக்கு நன்மையாவது - பரார்த்த₂மாகையிறே.

இவ்வளவேயோ? உப₄யவிபூ₄திக்கு நாத₂னாபடியை அருளிச் செய்கிறார் (தப்பினவித்யாதி₃) ப்ரஸவஸமநந்தரம் மாதா எடுப்பதற்கு முன்னே காணாமல் போன வைதி₃கன் புத்ரர்களை, தன்னதாயிருக்கிற தன்னுடைச் சோதியிலே செல்லத்தானே அத்₃விதீயமான தேரை நடத்தி அங்கே சென்று புக்கு, பிள்ளைகளைக் கொண்டுவந்து, மாதாவானவள் “என்பிள்ளைகள்” என்று உச்சிமோந்து அணைக்கும் படி அவளோடேகூட்டின இம்மஹோபகாரத்தைத் தமக்குச்செய்ததாகக்கொண்டு “என்னப்பா” என்கிறார். (7)

(நல்விடையித்யாதி₃) கொடிதான ருஷப₄ங்கள் ஏழும் விளக்குப்பிணம்போலே அவியும்படியாக நன்றான மிடுக்கையுடையனாய், அத்தாலே இடையரும் “எங்கள் குலநாத₂ன்” என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாத₂னுமானவனே! “நல்விடை” என்றது - “நல்லபாம்பு” என்னுமாபோலே க்ரெளர்யத்தைப்பற்ற.

(தப்பினவித்யாதி₃) ப்ரஸவ-ஸமநந்தரம் மாதாவானவள் காண்பதற்குமுன்னே கைதப்பிப்போன வைதி₃க புத்ரர்களை. “தன்னுடைச்சோதி” (திருவாய். 3-10-5) என்கிறபடியே தனக்கு அஸாத₄ாரணமாய் நிரவதி₄க-தேஜோரூபமான பரமபத₃த்திலே செல்லும்படியாகத் தனியே அத்₃விதீயமான தேரைநடத்தி, அதை ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்தளவிலே நிறுத்தி, தானே அங்கே சென்றுபுக்கு அங்குநின்றும் கொடு போந்து, மாதாவானவள் “என்பிள்ளைகள்” என்று உச்சி மோந்து எடுக்கும்படி அவளோடே கூட்டினவனாய், ஆஸ்ரிதர் கார்யம்செய்து அவ்வழியாலும் எனக்கு உபகாரகனாவனே! (7)

நல் விடையானால் அவிக்கக்கூடுமோ வென்ன (கொடிதானவித்யாதி₃). “நல்” என்றால் கொடுமையைச் சொல்லும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நல்விடையித்யாதி₃).

(நிரவதி₄க தேஜோரூபமான பரமபத₃த்திலே) என்றவிடத்தில் ஸ்ரீஹரிவம்சேஷஷ்டி ஸததமே₅த்யாயே வைதி₃கபுத்ராநயநாநந்தரே “கத₂ம்ஸமுத்₃ர ஸ்தப்₃தே₄ாயம் க்ருதஸ்தே கமலேக்ஷணா பர்வதாநாஞ்ச விவரம் கத₂ந்தேக்ருத மப்பயூ₄த்” என்றநுஸந்தே₄யம். (7)

ஸ்வா.- எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி₃) த₃ர்ஸநமாத்திரத்திலே த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹரணம் பண்ணவல்ல உன்னையும். (ஒக்கலையில் கொண்டு தமில்மருவி) இதென்ன அருமைதான்; இவன் மத்₄யமாங்குத்திலேயிருக்க தந்தாம் க்₃ருஹங்களறிந்தபடியென்?. (உன்னித்யாதி₃) ஏவம்ப்ரகாரான உன்னோடே தங்கள் நினைவின்படியே பரிமாறி, மீண்டும் மாதாவின் பக்கலிலே கொண்டு வருகைக்குள்ள அருமை, தந்தாம் க்₃ருஹங்களிலே கொண்டு போனதிலும் அரிதினே. (கன்னியரும்மகிழ) மாதா மகிழுமளவேயன்றிக்கே

**உன்னையுமொக்கலையில் கொண்டு தமில்மருவி
உன்னொடு தங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்
கன்னியரும்மகிழக் கண்டவர்கண்குளிர்க்
கற்றவர்தெற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி
மன்னுகுறுங்குடியாய்! வெள்ளறையாய்! மதிள்கூழ்
சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!
என்னவலங்களைவா யாடுக செங்கீரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே.** (8)

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி₃) ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களாலே த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான உன்னையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் க்₃ருஹங்களிலே சேர்ந்து. “இதென்ன அருமைதான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் க்₃ருஹங்களறிந்து போனபடி என்” என்று கருத்து. (உன்னித்யாதி₃) ஈத்₃ருஸான உன்னோடே தங்கள் நினைவுக்குத்தக்கபடி பரிமாறி, மீளவும் கொண்டு வராநிற்கும் ப₃ாலகளானவர்களும் இச்சேஷ்டித்ததைக் கண்டு உகக்கும்படியாக. இத்தால் தனியிடத்திலே யௌவநாவஸ்த்த₂னாய்த் தங்களோடே பரிமாறுவன், மாத்ரு ஸந்நிதி₄யில் இப்படி ஸைஸவாவஸ்த்த₂னாய்ச் செய்கிற சேஷ்டிதம் கண்டால்

அரு.எட்டாம்பாட்டு. (உன்னையுமித்யாதி₃) “உன்னை ஒக்கலையில் கொண்டு” என்னோதே “உன்னையும் ஒக்கலையில் கொண்டு” என்று சொல்லுகையால் தமில்மருவுகைக்கு து₃ஷ்கரதை தோன்றுகையாலும், “தங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்” என்றதுக்கருகு₃ணமாகவும் தாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஸௌந்த₃ர்யாதி₃த்யாதி₃). “தமில்” என்றதுக்கு (தங்களுடைய க்₃ருஹம்) என்றர்த்த₂ம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தங்களித்யாதி₃). “உன்னையும்” என்கிற ஸப்₃தத்தையும் “தமில்மருவி” என்றபதத்தையும் கடாக்கித்து ப₂லிதமான து₃ஷ்கரதையை அருளிச்செய்கிறார் (இதென்னவித்யாதி₃). இவனழகிலும் ஸௌகுமார்யத்திலும் துவக்குண்டு மயங்க ப்ராப்தமாயிருக்க, ஸ்வக்₃ருஹங்களில் சேர்ந்தது அதிது₃ஷ்கரமென்று திருவுள்ளம். (ப₃ாலகளானவர்களும் என்ற ‘ச’ காரம் - விரோத₄த்திலே. அதாவது - யௌவநாவஸ்த்த₂னாயிருக்குமது மகிழ்ச்சிக்கு ஹேதுவாயிருக்க, ஸைஸவாவஸ்த்த₂யைக் கண்டு மகிழ்க்கூடுமோவென்கை. ஆகிலும் மகிழும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்

அபி₄மதைகளானவர்களும் உகக்க. விட்டுப்போகிறவர்கள் மகிழ்கிறது - விட்டுப்போனால் வரும் வ்யஸநமறியாத மெளக்ய₃த₄யமிறே. (கண்டவரித்யாதி₃) போக்குவரத்தில் ப₄ாவப₃ந்த₄மின்றியே கண்டவர்களுக்கும் இளநீர்குழம்பு போலே கண்குளிரும்போலேகாணும். (கற்றவரித்யாதி₃) நாலுஸப்₃த₃ம் தொடுக்கக் கற்றவர்கள், பிள்ளையினுடைய ஸ்தி₂தி₃மந ஸயநாதி₃களைக் கண்டு, தங்கள் ப்ரீதியாலே பிள்ளைக்கவிபாடுவர். (பெற்றவெனக்கருளி) இதுமேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னித்யாதி₃) திருக்குறுங்குடியிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே! “நப்லாவயதி ஸாக₃ர:” (ப₄ாக₃வதம் 5-38-4) என்னாநின்றதிறே. (வெள்ளறையாய்) இவர் விசேஷித்து மங்க₃ளாஸாஸநம் பண்ணும் தே₃ஸமிறே திருவெள்ளறை. (மதிள்குழ் சோலைமலைக்கரசே) இவர் நிர்ப்ப₄ரரம்படி திருமதிளுண்டாவதே அத்தே₃ஸத்துக்கு; திருமதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலை

அவர்கள் உகப்பார்களென்று கருத்து. (கண்டவர் கண்குளிர) ஆரேனுமாக இச்சேஷ்டிதங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்குழம்பிட்டாப்போலே குளிரும் படியாக. (கற்றவர்தெற்றி வர) நாலுஸப்₃த₃ம் தொடுக்கக்கற்றவர்கள், உன்னுடைய ப₃ாலசேஷ்டித-ரஸத்தைக் கண்டு பிள்ளைக்கவிகள் தொடுத்துவர. (பெற்றவெனக்கருளி) உன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற எனக்கு ப்ரஸாத₃த்தைப் பண்ணி. இது மேலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(மன்னுகுறுங்குடியாய்) “நப்லாவயதி ஸாக₃ர:” (ப₄ாக₃வதம் 5-38-4) என்கிற படியே ப்ரளயத்துக்கும் அழியாத திருக்குறுங்குடியிலே வர்த்திக்கிறவனே! (வெள்ளறையாய்) அவ்வளவன்றிக்கே திருவெள்ளறையிலேயும் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே!. (மதிள்குழ்சோலைமலைக்கரசே) அரணுகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஈரரசுதவிர்த்து நின்றவனே! (கண்ணபுரத்தமுதே) ஸர்வஜந பே₄ாக₃யமாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அம்ருதமே. (என் அவலம்

(இத்தாலித்யாதி₃). (இளநீர்குழம்பு) நாரிகேளாஞ்ஜநம். “தெற்றிவர” என்றதினர்த்த₂ம் (ப₃ாலேத்யாதி₃). (பிள்ளைக்கவிகள்) என்றது - ப₃ால்யசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லும் பாட்டுக்கள்.

“மன்னு” என்று விசேஷித்துக்குத் தாத்தப்ரயம் (நப்லாவயதீத்யாதி₃). “என்கிறபடியே” என்றது - என்னுமாபோலேயென்றபடி. அதாவது - க்ருஷ்ணன் திருமாளிகையை ஸாக₃ரம் அமிழ்த்தாதாப்போலேயென்கை. மதிவழ்குடுமி(திருவாய் 2-10-2) யான திருமலைக்கு மதிளென்கையாலே ஒளநந்தயம் தோன்றுகிறதென்றத்தை அருளிச் செய்கிறார் (அரணுகப் போரும்படியான) என்று பரமபத₃த்தில் நின்றும் வந்து சோலைமலைக்கு ராஜாவாய் அழகாலும் ஸீலாதி₃களாலும் நாட்டை வென்று தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையாலே பூஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்-மே 2009

யிலே நித்யவாஸம் செய்து ஈரரசு தவிர்த்துநின்றவனே! (கண்ணபுரத்தமுதே) மங்குளாஸாலநம் பண்ண, கற்றவர்கள் தாம்வாழும்(பெரு.திரு 8-4) கணபுரமிறே. (அமுதே என்னவலம் களைவாய்) ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறவாமல் ரக்ஷகத்வத்தை மாறாடி நடத்துகையாலே, “அமுதே என்னவலங்களைவாய்” என்கிறார். இவர்க்கு அவலமுண்டாவது – அவன் நியாய்யனாகாதொழியிலிறே. இவர் அவனை நியமித்து “இவை முதலான தி₃வ்யதே₃ஸங்களிலே நித்யஸந்நிதி₄ பண்ணவேணும்” என்று நிறுத்தினவர் போலேகாணும். (பெற்றவெனக்கருளி) பெற்றாரும் தாமே போலேகாணும். (ஏழலகு மித்யாதி₃) இவன் இவருக்கு நியாய்யனானாலிறே ஏழலகுமுடையனாவது. “உன் உடைமையை நோக்கிக் கொள்ளாய்” என்கிறார்.

“மன்னுகுறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதிள்குழ் சோலைமலைக்கரசே கண்ணபுரத்தமுதே என்னவலம் களைவாய் – ஏழலகுமுடையாய்-உன்னையும்

களைவாய்) என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமவனே! அதாவது – எனக்கு ப₄வ்யனாய் நான்சொன்னபடி செய்கையாலே நீ அநியாய்யனானபோதுநான்படும் க்லேஸத்தைப் போக்குமவனெயென்கை. (ஆடுக செங்கீரை) இப்படியிருக்கிற நீ செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஏழலகுமித்யாதி₃) ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! ஆடியருளவேணுமென்கை.

“மன்னுகுறுங்குடியாய்” என்றுதொடங்கி “என்அவலம் களைவாய்” என்று ஸம்பே₃தி₄த்து, “உன்னையு மொக்கலையில்” என்று தொடங்கி, “பெற்றவெனக்கருளி – ஆடுக செங்கீரை” என்று அந்வயம். (8)

பாலொடுநெய்தயிரொண் சாந்தொடுசெண்பகமும்
பங்கயம் நல்லகருப்பூரமும் நாறிவரக்
கோலநறும்பவளச் செந்துவர்வாயினிடைக்
கோமளவெள்ளிமுனைப்போல் சிலபல்லிலக
நீலநிறத்தழகாரைம்படையின் நடுவே
நின்கனிவாயமுத மிற்று முறிந்துவிழ
ஏலுமறைப்பொருளே! யாடுக செங்கீரை
ஏழலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (9)

(ஈரரசுதவிர்த்து நின்றவன்) என்றது. அவலமென்றதினர்த்த₂ம் (அவத்யத்தை) என்றது. “என்னநோன்புநோற்றாள்கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்” (2-2-4) என்று புகழ்ப்படுமவளுக்கு அவத்யம்வர ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே “செங்கீரையாடுக” என்னும்படி ப₄வ்யனாயிருக்கிற ப்ரகரணாகு₃ணமாக அவத்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி₃). (8)

ஓக்கலையில் தமிழில் மருவி உன்னொடு தங்கள் கருத்தாயின செய்து வரும் கன்னியரும் மகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக் கற்றவர் தெற்றி வரப்பெற்ற வெனக்கருளி - ஆடுக'' என்றவந்யம். (8)

ஸ்வா.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி₃) பால் நெய் தயிர் முதலானவைகளை, களவிலும் வெளியிலும் பலகாலும் அமுதுசெய்த முடநாற்றமும், உகந்தார் உகந்தபடி சாத்தின நிறமழகிதான சாந்து செண்பகம் முதலானவையும், குணுங்கோடே கலந்து பரிமளிதமாய் எங்கும் பரந்துதோற்ற.

வ்யா.- ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி₃) பாலோடே கூட நெய்யும் தயிருமாகிற க₃வ்யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கையாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து செண்பகம் முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அசைகையாலே அவையும், ஹர்ஷத்தாலே “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ” என்னும்படியான திருப்பவளம் விகளிக்கையாலே பங்கஜமும் நல்ல கர்பூரமுமாகிற அவையும் தன்னிலே கலந்து க₃ந்தி₄த்துவர. (கோலமித்யாதி₃) த₃ர்ஸநீயமாய் பரிமளிதமான

அரு. ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாலித்யாதி₃) பால் முதலானவைகள் க்ருஷ்ணன் திருமேனியிலே க₃ந்தி₄த்து வருகைக்கு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்துகொண்டு அர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (பாலோடே யித்யாதி₃). (தயிரும்) என்ற சகாரம் வெண்ணெயை ஸமுச்சயிக்கிறது. நந்தாதி₃களுக்கு முத்திறமுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஆழ்வார் பரிவராகையாலே சிறுப்பிள்ளைகள் ஸரீரங்களுக்கு மாஹிஷாதி₃கள் ஹிதமாகாமையாலே அருளிச்செய்யா ரென்றும், க்ருஷ்ணனுக்கும், பண்ணின உபகாரமறியும் பசுக்களிடத்தில் ப்ரீத்யதிஸயமுண்டா கையாலும் க₃வ்யமே விவக்ஷிதமென்றருளிச்செய்கிறார் (க₃வ்யங்களை) என்று. “செண்பக மல்லிகையோடு செங்கமுநீர்” என்கிற பாட்டைத்திருவுள்ளம்பற்றி “செண்பகம்” என்றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியிலே யித்யாதி₃). (அவையும்) பால் முதலானவற்றினுடைய க₃ந்த₄ங்களும். அவையுமென்ற சகாரத்தால் “சாந்தொடு செண்பகமும்” என்ற சகார விவக்ஷிதமான ஸமுத₃யம் தோன்றுகிறது.

கீழே திருமேனியில் க₃ந்த₄ங்களெல்லாம் சொல்லியிருக்க, மீளவும் “பங்கயமும் கருப்பூரமும்” என்று சொல்ல ப்ரஸக்தியேதென்ன; ப்ரமாணபூர்வகமாக இது ஸ்வாப₄விக க₃ந்த₄ங்களைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலே கர்ப்பூரமித்யாதி₃). “பத்₃மவர்ணம் ஸுகேஸாந்தம் பத்₃மநிஸ்வாஸமுத்தமம்| கத₃ா த்₃ரக்ஷ்யாமி ராமஸ்ய வத₃நம் புஷ்கரேக்ஷணம்” என்றும், “ஸத்₃ருஸம் ஸாரத₃ஸ்யேந்தே₃ா: புல்லஸ்ய கமலஸ்ய ச | ஸுக₃ந்தி₄ மமநாத₂ஸ்ய த₄ந்யா த்₃ரக்ஷ்யந்தி தந்மு₂ம்” என்றும் சொல்லுகிற ஸ்வாப₄விக க₃ந்த₄ங்களெல்லாம் ஆண்டாளுக்குக் கருத்தென்று திருவுள்ளம். (பங்கயமும் கருப்பூரமும்) என்றது - தத்தத் க₃ந்த₄ங்களையென்றபடி. (க₃ந்தி₄த்துவர) என்றது - அபி₄வ்யக்தமாய் வரயென்றபடி. அமுதுசெய்கையாலும், சாத்துகையாலுமுண்டான இவை - திருமேனி அசைகையாலேயும், பங்கயமும் நல்ல கருப்பூரமுமான இவை - “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ” என்னும்படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத்தாலே விகளிக்கையாலேயும், இவை தன்னிலே கலந்து க₃ந்தி₄த்து வரவென்று அங்கங்கே அத்த₄யாஹரித்து அந்வயம் பூஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்-மே 2009

(கோலமித்யாதி₃) த₃ர்ஸநீயமாய், பரிமளிதமான செம்பவளம்போலே துவர்ந்த திருப்பவளத்திடையிலே வெள்ளி அரும்பினாப்போலே நன்றான திருமுத்துக்கள் ஒளிவிட.

(நீலமித்யாதி₃) அழகார்ந்த நீலநிறத் திருமார்விலே ஸ்ரீபஞ்சாயுத₄த்தின் நடுவே பக்வப₂லம் போலே கனிந்த உன்னுடைய திருப்பவளத்தில்

பவளம்போலே அழகியதாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவத₄ரத்தினுள்ளே இனையதான வெள்ளி அரும்புபோலே சிலமுத்துக்கள் விளங்க.

(நீலமித்யாதி₃) நீலமான திருமேனி நிறத்துக்குப் பரப₄ாக₃த்தாலே அழகுமிக்கிருக்கிற ஸ்ரீபஞ்சாயுத₄த்தின் நடுவே உன்னுடைய பக்வப₂லம்போலே யிருக்கிற திருப்பவளத்திலூருகிற வாக₃ம்ருத ஜலமானது இற்றிற்றுவிழ. (ஏலுமித்யாதி₃) தகுதியான வேத₃ார்த்த₂மானவனே. “வேதை₃ர்ஸ ஸர்வைரஹமேவ வேத₃ய:” (கீதை 15-15) என்கிறபடியே வேத₃த்துக்கு அநுருபமான அர்த்த₂ம் இவனேயிறே. ஸேஷம்பூர்வவத். (9)

கண்டுகொள்வது. அன்றிக்கே, அமுதுசெய்கையாலும் சாத்துகையாலும் பரிமளிதமான திருமேனி அசைகையாலே தோற்றும்படியான அவையும், “கர்ப்பூரமித்யாதி₃” என்னும் படியான திருப்பவளம் ஹர்ஷத்தாலே விகலிக்கையாலே தோற்றும்படியான பங்கயம் நல்ல கருப்பூரமுமாகிற அவையும் க₃ந்தி₄த்து வரவென்று இப்படி அங்கங்கே அத்த₄யாஹரித்து அந்வயமாகவுமாம்.

“கோலமாய், நறுவிதாய் பவளம் போலேயிருக்கிற செந்துவர்வாய்” என்று எல்லாம் திருவத₄ரத்துக்கே விசேஷணமாகச் சொல்லுமளவில் முன்பே க₃ந்த₄வத்வம் சொல்லியிருக்கையாலே மீளவும் “நறும்” என்று சொன்னால் புநருக்தமாமென்றும், ப்ரவாளம் நேரே உபமாநமாகாமையாலும் பவளத்துக்கு விசேஷணமாக அந்வயித்து அபூ₄தோபமையென்று கருத்தாக்கி அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (த₃ர்ஸநீயமாயித்யாதி₃). “செம்” என்றதினர்த்த₂ம் (அழகியதாய்) என்றது. “கோமளம்” என்று ம்ருதுத்வம் சொல்லுமளவில், வெள்ளிக்கும் த₃ந்தங்களுக்கும் சொல்லக்கூடாமையாலும், முளைகளை த₃ந்தங்களுக்கு உமாநமாக கவிகள் சொல்லாமையாலும், இளமையும் அரும்புமாக அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (இனையதானவித்யாதி₃), இளமை தோற்ற வெள்ளியாலே பண்ணின அரும்பு போலேயென்று கருத்து. “சிலபல்” என்றது - பருவத்தைப்பற்ற.

நீலபத₃த்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (நீலமான வித்யாதி₃). (நிறத்துக்குப் பரப₄ாக₃த்தாலே என்றது - அதுக்கு விஜாதீயமான வர்ணோத்கர்ஷமுண்டாயிருக்கையாலே யென்றபடி. (பஞ்சாயுத₄ம்) என்றது - திருமார்பில் சாத்தின பஞ்சாரமென்கிற ஆப₄ரணவிசேஷம். “இற்றுமுறிந்து” என்கிறது - அர்த்த₂த: மீமிசையாகையாலே (இற்றிற்று) என்றது. “வேத₃ஸாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி நதை₃வம் கேஸவாத்பரம்” என்கிறபடியே - வேத₃ம் ஸர்வப்ரமாரணோத்க்ருஷ்டமாஹப்போலே ஸர்வப்ரமேயோத்க்ருஷ்டமென இவனே தகுதியான அர்த்த₂மென்று இத்தை ப்ரமாணமுகே₂ந உபபாதி₃க்கிறார் (வேதை₃ர்ஸேத்யாதி₃). ... (9)

அம்ருதமானது இற்றிற்றுவிழ. (மறையேலும் பொருளே) வேதை₃ப்சவிநே. ஏல்-பொருத்தம். மறைக்குப் பொருந்தின பொருள்யாதொன்று, அதிநே ஏழுலகுக்கும் ஸ்வாமியாவது. (9)

ஸ்வா.- பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி₃) சிவந்ததாமரை போலே யிருக்கிற திருவடிகளில் பூவின் உள்ளிதழ்போலேயிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற அங்குளீயங்களும், திருவரையில் - கிண்கணியும், தங்கிய பொற்றிருவரைநாணும், கோவையிட்ட தானையுடைத்தாய் நன்றான மாதனையின்பூவோடே கோக்கப்பட்ட பொன்மணிகளும். (மோதிரமும்) திருவிரல்களில் சாத்தின மோதிரமும்.

**செங்கமலக்கழலில் சிற்றிதழ்போல்விரலில்
சேர்திகழாழிகளும் கிண்கணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமும் தாளநன்மாதனையின்
பூவொடுபொன்மணியும் மோதிரமும்கிறியும்
மங்கலவைம்படையும் தோள்வனையுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளும் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள்குடிக்கரசே! யாடுகசெங்கீரை
ஏழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. (10)**

வ்யா.- பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி₃) சிவந்தகமலம் போலேயிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகியிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்காநின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில் கிண்கணியும். அன்றிக்கே, “கிண்கணி” என்கிறவித்தைக் கீழோடே சேர்த்துப் பாதுச்சதங்கையாகச் சொல்லவுமாம். “சேவடக்கிண்கணி” என்னக்கடவதிநே. (அரையில் தங்கிய பொன்வடமும்) திருவரையில் ஸர்வகாலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். (தாளநன்மாதனையின் பூவொடுபொன்மணியும்) “உடையார் கனமணியோடொண்மாதளம்பூ” என்கிறபடியே தானையுடைத்தாய் நன்றான மாதளம் பூவோடே நடுநடுவே கலந்துகோத்த பொன்மணிக்கோவையும். (மோதிரமும் கிறியும்) திருக்கையில் திருவிரலில் சாத்தின மோதிரங்களும்,

அரு.- பத்தாம்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி₃). “சேர்” என்றத்தாலே ஸுஸம்ப்லிஷ்டதை தோன்றுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து) என்று. “அரையில் - கிண்கணி” என்றநவயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (திருவரையித்யாதி₃). “செங்கமலக்கழலில் கிண்கணி” என்றநவயித்து யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி₃). கிறி பத₃ார்த்த₂ம் - (பவளவடம்) என்றது.

திருமார்வில் பஞ்சாயுத₄ங்களைச் சொன்னவந்தரம் மேலேபோகாமல் அருகில் திருத்தோள்வனைகளை அநுப₄விக்மைக்கு ப்ரஸக்திமுகே₂ந அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் பூஸைஸேஸ₃யாபாத்தரம்-மே 2009

(கிறியும்) திருக்கையிலே சாத்தித் திருமஞ்ஜநத்திலும் கழற்றவொண்ணாத சிறுப்பவளவடமாதல்; பிறைமுகப்பணியாதல்;

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்விலே பிள்ளைக்கு ரகையாகச் சாத்தின ஸ்ரீபஞ்சாயுத₄மும், தோள்வளையும். (குழையும்) திருக்காதுப்பணிகளும். (மகரமும்) திருமகரக்குழையும். (வாளிகளும்) திருச்செவிமடல்மேலே சாத்தின வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலில் சாத்தின சுட்டியும். (ஒத்திலக) பிள்ளைக்குத்தகுதியாக ப்ரகாஸிக்க. (எங்கள் குடிக்கரசே) திருவாய்க்குலத்துக்கு அரசானவளவன்றிக்கே விஸேஷித்து எங்கள் குடிக்கு அரசானவனே! (10)

மணிக்கட்டில் சாத்தின சிறுப்பவளவடமும்.

(மங்கலவைம்படையும்) திருமார்வில்சாத்தின மங்குளாவஹமான ஸ்ரீபஞ்சாயுத₄மும். (தோள்வளையும்) அதுக்குப் பரப₄க₃மாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விளங்காநின்றுள்ள திருத்தோள்வளைகளும். (குழையும்) திருக்காதுப்பணிகளும். (மகரமும்) திருமகரக்குழைகளும். (வாளிகளும்) திருச்செவிமடல் மேல் சாத்தின வாளிகளும். (சுட்டியும்) திருக்குழலிலே சாத்தித் திருநெற்றிக்கலங்காரமாக நாலும் சுட்டியும். (ஒத்திலக) இரண்டருகமசைந்தாடுகையாலே எல்லாம்சேர ஒளிவிட வென்னுதல்; திருமேனிக்குத் தகுதியாய் ப்ரகாஸிக்கவென்னுதல். (எங்களுக்குடிக்கரசே) எங்களுடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே! (10)

அவ.- பதினேரம்பாட்டு. நிக₃மத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

**அன்னமும்மீனுருவு மாளரியும் குறளும்
ஆமையுமானவனே! ஆயர்கள் நாயகனே!
என்னவலம்களைவா யாடுகசெங்கீரை
ஏழுலகமுடையாய் ! ஆடுகவாடுகவென்று
அன்னநடைமடவா ளசோதை யுகந்தபரிசு
ஆனபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனுரைத்தமிழ்
இன்னிசைமாலைகளிப் பத்தும்வல்லாருலகில்
எண்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமதெய்துவரே. (11)**

(அதுக்கித்யாதி₃). (அதுக்கு) பஞ்சாயுத₄த்துக்கு. (காதுப்பணிகள்) என்றது - மகரகுண்ட₃ல வ்யதிரித்தங்களான கர்ணபூ₄ஷணங்களென்றபடி. “ஒத்து” என்றதுக்கு இரண்டாத்த₂ம்; அவையெல்லாம் தன்னிலே சேரவென்னுதல்; திருமேனியோடொத்தென்னுதல். இவை இரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டித்யாதி₃வாக்யத்₃வயத்தாலே). (10)

(என்னையாண்டி_௧டும் தன்மையான் சடகோபன்) என்னை ரக்ஷித்து, ஸட₂கோபனென்கிற பட்டப்பேர் சூடினவர்.

(என்நம்பியே) அவரேயன்றே என்குறைவை நிறைக்கும்படியான நிறைவை யுடையவர். என்குறைவாகிற பாழ்ந்தாறு நிறையும்போது அவருடைய பூர்த்தியே வேண்டாவோ? ஸத்த்வநிஷ்ட₂ர்க்கு ப₃ஹிஷ்ட₂னான வென்னைத் தாமங்கீ₃கரித்தும், அப்ரியங்களிலும் அஹிதங்களிலும் கைவளர்ந்து போந்தவென்னை ப்ரியஹிதங்களிலே மூட்டியும். அநுபகாரகனான என்னைக் கைங்கர்யம்கொண்டும் போந்த பூர்த்தியையுடையவர் ஆழ்வாரே யன்றேவென்று ஸ்வஸி₃த₄ந்தத்தைத் த்ரு₃கரிக்கிறார்.

**நான்காம்பாட்டின் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
வ்யாக்₂யாநம் முற்றிற்று.**

ஆத்மாவுக்கு ஸேஷியானவெம்பெருமான் ஆண்டுபோருகிறதொழிய இவ்வாழ்வார் ஆளக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனடியார் சிறுமாமனிசரென்று தொடங்கி). பாழ்ந்தாறென்றது – பாழாய்க்கிடக்கிறபெருங்குழி என்றபடி . அவத₄ாரணத்துக்குப்பொருள் (ஸத்த்வநிஷ்ட₂ருக்கும் பஹிஷ்ட₂னானவென்று தொடங்கி).

நான்காம்பாட்டின் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அரும்பத₃ம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம்பாட்டு.

5. நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்
நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலாம்
செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர்நம்பிக்
கன்பனா யடியேன் சதிர்த்தேனின்றே. (5)

நஞ்ஜீயர் வ்யாக்யாநம்

அவ.- அஞ்சாம்பாட்டு. ஸத்துக்களும் கைவிடும்படி உம்முடைய பக்கல் குற்றமேதென்னில், அநாதிகாலம் பரதாரபரிக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் பண்ணிப் போந்து இளிம்பனானேன். இன்று ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தாலே சதுரானேனென்கிறார். இதுக்கு முன்புண்டான அநாத்ம குணங்களை அநுஸந்தித்து ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தாலே க்ருதக்ருத்யனானேனென்கிறார்.

வ்யா.- (நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்) ப₄க₃வதீயமான ஆத்மவஸ்துவை என்னதென்றிருந்தேன்; “சோரேணாத்மாபஹாரினா” (பார.உத். 42-35) என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரனதான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரித்தேன். பிறர் நன்பொருளென்றது - ஐக்யஸ்ருதிகளும் சொல்லச் செய்தே பே₄தும் ஜீவிக்மைக்காக. பொருளென்கிறது- விரோதி₄வ்யாவ்ருத்தமான ஸ்வரூபம்.

(நம்பினேனியாதி₃) ஆத்மாபஹாரத்தாலே ப₂லித்த ப₂லம் சொல்லுகிறார். ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே “மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகம்” (பரதமுநிலக்ஷணம்-விஷ்வக். ஸம்.) என்றிருக்குமிருப்பெல்லாம் ஸ்தரீகள் பக்கலிலேயே ஆகிறது. “விரைக்குழல் மடவார்கலவியைவிடு” (பெரி.திரு.9-8-1) என்றும், “சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது” (திருவாய் 2-10-2) என்றும், அபி₄யுக்தரான என்சார்யர்கள் சொன்னவிஷயத்தைக்கிடர் நான் அநாதிகாலம் விஸ்வஸித்துப் போந்தது. மடவாரென்கிற ப₃ஹுவசநத்தாலே ஒன்றில் பர்யாப்தமாகாமையாலே கண்டவிடமெங்கும் நுழையும்படி சொல்லுகிறது.

(செம்பொனியாதி₃) ஆழ்வார் திருவவதரிக்மையாலே அங்குள்ள தடங்க இவருக்கு ஸ்லாக்யமாயிருக்கிறபடி. இவ்வூரில் ஐஸ்வர்யத்துக்கடியான பூர்த்தியையுடைய ஆழ்வார் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தாலே தம்பக்கலிலே ப₄க்தியையுண்டாக்கினபடி. “வரவொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால்” (பெரிய திருவ 54) என்கிறபடியே வந்தவழி அறிந்திலேன். இங்ஙனே ப₂லிக்கக்கண்ட வித்தனை. அபூர்ணமான ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே அடியனாமவனாகாதே, பூர்ணரான ஆழ்வாருக்கு அடியேனாய் சதுரானேனென்கிறார். ஸ்தரீகளை விஸ்வஸித்து இளிம்பனான நான் ஆழ்வாரைப்பற்றி இன்று சதுரானேனென்றுமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டுக்கு நஞ்ஜீயர் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

நம்பிள்ளை ஈடு.

அவ.அஞ்சாம்பாட்டு. (நம்பினேனித்யாதி₃) உம்மைப் புன்மையாகவும், உமக்கு ஆழ்வார் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகராகவும் சொன்னீர். உம்முடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையும் அவர் உமக்கு உபகரித்த எல்லையையும் சொல்லிக்காணீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.- (நம்பினேனித்யாதி₃) இது என்னுடைய புன்மையிருந்தபடி. பிறர்பொருளை நம்பினேன். இப்போது பொருளென்கிறது - அர்த்த₂த்தை. அதாவது - ஆத்மவஸ்து. எங்ஙனேயென்னில் “த்₃ரவ்யம் கு₃ணஸ்த₂ரா கர்ம ஜாதிஸ்சேதஸ்த₃ராஸ்ரய:” (?) என்று பத₃ார்த்த₂ம் சொல்லுகிறவிடத்தே த்₃ரவ்யங்களில் ப்ரத₄ாநமாக ஆத்மவஸ்துவை நிஸ்சயித்ததி₁றே. அத்தையி₁றே இவர் முன்பு அபஹரித்ததென்கிறது. “கள்வனேனானேன்” (பெரிய திரு 1-1-5) என்றும், “வன்கள்வன்” (திருவாய் 5-1-4) என்றும் சொல்லுகிறபடிகளை இவரும் சொல்லுகிறார். ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தளவிலும் நில்லாதே ஆழ்வாரளவும் வரும்படியான ஆத்மவஸ்துவைக்கிடீர் நான் அபஹரித்தது. ஆழ்வாரளவும் வந்தவன்றி₁றே இது அநந்யார்ஹமாய்த்ததாவது.

பிறரென்று - ஒருவிஷயத்தை விவக்ஷிக்கிறது. த்₃ரவ்யத்தினுடைய ஸ்லாக்₄யதைக்கும் உடையவனுடைய ஸ்லாக்₄யதைக்கும் தக்கபடி கனத்தி₁றே ப்ராயஸ்சித்தமிருப்பது. ப்₃ராஹ்மணனுடைய த்₃ரவ்யத்தை அபஹரித்தாப் போலன்றி₁றே சண்ட₃ாளனுடைய த்₃ரவ்யத்தை அவஹரித்தால் ப்ராயஸ்சித்தமிருப்பது. த்₃ரவ்யங்களிலும் இப்படியே கு₃ருலகு₄ ஸ்வப₄ாவமிருக்கும்படி. ஆத்மவஸ்து கௌஸ்துப₄ஸ்த₂ாநீயமாய், இத்தையுடையவன் ஸர்வேஸ்வரனாயி₁றே இருப்பது.

(நம்பினேன் மடவாரையும்) ரத்நாபஹாரம்பண்ண அஞ்சாதவன் விறகும் வைக்கோலும் களவுகாணவஞ்சமோ? ஈஸ்வரன் என்னதென்றபி₄மாநித்த வஸ்துவை அபஹரித்தவன் தே₃ஹபரிக்கு₃ரஹம் பண்ணினார் என்னதென்றபி₄மாநித்த வஸ்துவை அபஹரிக்கச்சொல்லவேணுமோ? (முன்னெலாம்) இப்படி ஆத்மாபி₄மாநம் பண்ணியும் விஷயப்ரவணனாயும் போந்தகாலம் ஸாவதி₄யாகப் பெற்றதாகிலும் லாப₄முண்டி₁றே. ஈஸ்வரனோபாதி ஆத்மவஸ்துவும் நித்யம், காலமும் அநாதியாகையாலே முன்புள்ள காலமெல்லாமென்றபடி.

உம்முடைய தண்மை குறைவற்றிருந்தது. ஆழ்வார் உமக்கு நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்ததேதென்னச் சொல்லுகிறார் (செம்பொன்மாட பூர்ணஸேஸத்யாபாத்ரம்-மே 2009

வித்யாதி₃). இப்படி அநாதி₃காலம் ஆத்மாபஹாரம் பண்ணியதும், விஷய ப்ரவணானதுவும் இழவுக்கு உடலாகையன்றிக்கே ஸரண்யப்ரப₄ாவத்தாலே பேற்றுக்கு உடலாக க்ருஷிபண்ணினாரைப்போலே ப₂லித்துக்கொண்டு நிற்கக்கண்டேன். (செம்பொன் மாடத்திருக்குருகூர் நம்பிக்கு) ஆத்மாபஹாரம் பண்ணியும் அந்யபரனய்ப்போந்தான் என்றும் என்னுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தை ஆராய அத்தனை அபூர்ணரோ ஆழ்வார்?

(இன்று அன்பனாய்) என்னதென்றிருக்கை தவிர்ந்து அவனுக்கென் றிசைந்து இதரவிஷயத்திலே ஸ்நேஹத்தைவிட்டு ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தளவிலும் நில்லாதே அதினெல்லையான ததீ₃யஸேஷத்வத்தினளவிலே நின்றார் ஆழ்வார். இந்த ப்ரதிபத்தி க்ரமம் வேண்டாதே எனக்கு முதலடியிலே இதெல்லா முண்டாய்த்தென்கிறார்.

(அடியேன் சதிர்த்தேன்) முன்பு தே₃ஹாத்மாபி₄மாநம் பண்ணிப்போந்த நாளிறே நானென்பது. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு அடியேன் என்றாய்த்து இவருடைய அஹமர்த்த₂ ப்ரதிபத்தியிருப்பது. (சதிர்த்தேன்) ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவை என்னதென்றிருக்கைக்கும், இதரவிஷய ப்ரவணானகைக்கும் மேற்பட சதிர்க்கேடில்லையிறே. அவற்றைவிட்டு ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தளவிலும் நில்லாதே ஆழ்வாரளவும் வருமவனம்படியான சதிரையுடையவனானேன். ஆசார்யர்களை நம்பி என்கைக்கும், அவர்களழைத்தால் அடியேன் என்கைக்கும் ஹேது பூர்மது₄ரகவிகள் வாஸநையாய்த்து.

அஞ்சாம்பாட்டின் நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.

அவ.- அஞ்சாம்பாட்டில், உம்மைப் புன்மையாகவும், உமக்கு ஆழ்வார் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகராகவும் சொன்னீர். உம்முடைய புன்மையையும் உமக்கு ஆழ்வார் உபகரித்த நன்மையையும் சொல்லிக்காணீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.- (நம்பினேனியாதிய₃) இது என்னுடைய புன்மையிருந்தபடி. (பிறர் நன்பொருள் - நம்பினேன்) பிறரென்கிறது - ஸர்வேஸ்வரனை. நன்பொரு ளென்கிறது - ஆத்மவஸ்துவை. த்ரிவித₄ாத்மவர்க்குத்துக்கு அவ்வருகாய், விஸஜாதீயமான வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனாகையாலே பிறரென்கிறது. “உத்தம: புருஷஸ்த்வநய:” (கீ₃தை 15-17) என்னக்கடவதிறே. பொருளென்று - த்₃ரவ்யம். நன்பொருளென்றது - விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவை. “த்₃ரவ்யாணி நவ தே விது₃:” (?) என்று த்₃ரவ்யங்களில் ப்ரத₄ாநமாக ஆத்மவஸ்துவை நிப்சயித்தார்களிறே. அத்தையிறே முன்புநான் அபஹரித்தது. நம்புதல் - ஆசைப்படுதல். பரத்₃ரவ்யத்தை ஆசைப்படுகையிறே அபஹாரமாவது. “வள்கள்வன்” (திருவாய் 5-1-4) என்றும், “கள்வனேனானேன்” (பெரிய திரு 1-1-5) என்றும் ஆழ்வார்கள் அநுஸந்தி₄த்த திறே இவர்க்கு முதல். “கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணத்மாபஹாரிண”

அரும்பத₃ம்:- அஞ்சாம்பாட்டு. “புன்மையாகக்கருதுவர்” என்று புன்மையையும், “அன்னையாய்” இத்யாதியில் ஆழ்வாருபகரித்தபடிகளும் சொல்லியிருக்க, இப்பாட்டிலும் சொல்லுவானென் என்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி விஸேஷ ப்ரஸ்நமுகே₂ந அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (உம்மையித்யாதிய₃). (சொல்லிக்காணீர்) என்றது விஸேஷித்துச் சொல்லிக்காணீரென்றபடி.

ஹார்த்த₃ தாத்தப்ரயமருளிச்செய்து அநவயித்துத் தாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிறார் (பிறரித்யாதிய₃). பிறரென்று - ஈஸ்வரனைச்சொல்லும் ப்ரகாரத்தை உபபாதி₃க்கிறார் (த்ரிவித₄ாத்மேத்யாதிய₃). (அவ்வருகு) உத்கர்ஷாவதி₄. இதுக்கு ஹேது (விஸஜாதீயேத்யாதிய₃). ஆத்மாவைச்சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (பொருளென்றித்யாதிய₃). வைஸேஷிகமத ரீத்யா நன்மையை உபபாதி₃க்கிறார் (த்₃ரவ்யாணீத்யாதிய₃). “ப்ருதி₂வ்யப்தேஜோவாய்வாகாஸ காலதி₃க₃ாத்மநாம்ஸி நவைவ” (தர்க்க ஸங்க்₃ரஹம் 1-3) என்று ஆத்மாவையும் த்₃ரவ்யமாகச் சொன்னான் வைஸேஷிகன். நம்பினேனென்றதுக்குத் தாத்தப்ரயம் (அத்தை யித்யாதிய₃.)

ஸப்த₃ார்த்த₂ம் (நம்புதலித்யாதிய₃). ஆசை அபஹாரமானபடியென்னென்ன, (பரத்₃ரவ்யத்தையித்யாதிய₃). தம்மை ஆத்மாபஹாரியாக அநுஸந்தி₄க்கைக்கடியென்னென்ன (வள்கள்வனித்யாதிய₃). வள்கள்வனென்றது - திருவாய்மொழி. கள்வனென்றது - திருமொழி. நன்மையேதென்ன அருளுகிறார் (முதலித்யாதிய₃). ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந நன்பொருளென்னுதல். தன்னை என்றதுக்குத் தானான தன்மையாகத் தாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிறார்

(ப₄ர.உத்₃ 42-35) முதல் ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தளவில் நில்லாதே சேஷத்வ காஷ்டை₂யிலே நிற்கிற ஆத்மவஸ்துவைக்கிடர் நான் அபஹரித்தது; ததீ₃யசேஷமானவன்றிறே இவ்வாத்மாவுக்கு அநந்யார்ஹத்வமுள்ளது.

அபஹாரத்தில் வந்தால் த்₃ரவ்யத்தினுடைய ஸ்லாக்யதைக்கும் அபி₄மாநித்தவன் ஸ்லாக்யதைக்கும் தக்கபடி ப்ராயஸ்சித்தம் க₃னத்திருக்கு மிறே. ப்₃ராஹ்மணன் வஸ்துவை அபஹரித்தால் போலன்றே சண்ட₃ாளன் வஸ்துவை அபஹரித்தால். த்₃ரவ்யங்களிலும் கு₃ருலகு₄ ப₄ாவத்தாலே ப்ராயஸ்சித்த வைஷம்யமுண்டிறே. விறகு வைக்கோல் களவுகண்டாப் போலன்றிறே ரத்நத்தைக் களவுகண்டால்; ஆத்மவஸ்து ஸ்ரீகௌஸ்துப₄ ஸ்த₂நீயமாய், உடையவன் ஸர்வேஸ்வரனயிறே இருப்பது.

(நம்பினேன் மடவாரையும்) ஈஸ்வரனுக்கபி₄மதமான வஸ்துவை அபஹரித்த நான், தே₃ஹாத்மாபி₄மாநிகள் என்னதென்றபி₄மாநித்த வஸ்துவை அபஹரிக்கச்சொல்லவேணுமோ? ராஜரத்நாபஹாரம் பண்ண அஞ்சாத நான் கத₃ர்யனுடைய விறகும், வைக்கோலும் அபஹரிக்க அஞ்சவனோ? இத்தால் ஈஸ்வரனுக்கபி₄மதமான வஸ்துவையும் அபஹரித்தேன். அந்யருடைய அபி₄மத விஷயத்தையும் அபஹரித்தேனென்றபடி. மடவாரென்கையாலே – அங்கும் அநந்யார்ஹங்களையே அபஹரித்தேனென்றபடி.

(முன்னெலாம்) இப்படி தே₃ஹாத்மாபி₄மாநியாயும், விஷயப்ரவணனாயும் போந்தகாலந்தான் ஸாவதி₄யாகப் பெற்றதோ? ஈஸ்வரனோபாதி ஆத்மாவும் நித்யன், காலமும் அநாதி₃, அசித் ஸம்ப₃ந்த₄மும் அநாதி₃, ஆகையாலே

(ப₄க₃வதி₃த்யாதி₃). சேஷத்வகாஷ்டை₂யிலே நிற்கிற ஆத்மவஸ்து என்றத்தை உபபாதி₃க்கிறார் (ததீ₃யேத்யாதி₃). தச்சே₂ஷத்வம் ததீ₃யசேஷத்வ வ்யாப்தமாகையாலே ததீ₃யசேஷத்வமில்லாத போது தச்சே₂ஷத்வம் குலைகையாலே அநந்யார்ஹத்வம் ப்ரஸக்தமாம். அத்தாலே அநந்யார்ஹத்வமில்லையாமென்று கருத்து.

பிறரென்று – ஸ்வாமி வைலக்ஷண்யம் சொன்னத்தாலும், நல் என்று த்₃ரவ்ய வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகையாலும் ப₂லித்ததோரர்த்த₂த்தை யருளிச்செய்கிறார் (அபஹாரத்தில் வந்தாலித்யாதி₃). “த்ருணகாஷ்ட₂ாபஹாரேண யோ தே₃ஷ: பரிகீர்த்தித:। ஸ்வர்ணரத்நாபஹாரேபி தாவாநேவ ப₄வேத்கத₂ம்। கத₃ர்யஸ்வாபஹாரேண யோ தே₃ஷ: பரிகீர்த்தித: । ஸ்ரோத்ரியஸ்வாபஹாரேபி தாவாநேவ ப₄வேத்கத₂ம்। ஆத்மவஸ்து யதோநாக்க₄மாத்தமேஸஸ்து பர: புமாந்। தஸ்மாத₃ஸ்யாபஹாரேண தே₃ஷஸ்யாந்தோ ந வித்யதோ” (?) என்கிற வசநங்கள் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தே₄யங்கள். கத₃ர்யன் – க்ஷ₃ரன். பிறர்நன்பொருளென்றதைக் கடாஷித்து தாத்பர்யம் (ஈஸ்வரனுக்கித்யாதி₃).

ஸ்த்ரீகௌன்னாதே மடப்பத்தையிட்டு விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் (மடவாரித்யாதி₃.) ஹார்த்த₃ாபி₄ப்ராயம் (இப்படியித்யாதி₃.) அநாதி₃யாக ஆத்மாபஹாரம்

முன்புள்ள காலமெல்லாம் இதுவே யாத்ரையென்கை.

உம்முடைய தண்மை குறைவற்றிருந்தது; ஆழ்வார் உமக்கு நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்தவளவேதென்ன, அததைச்சொல்லுகிறார் மேல் - (செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர்நம்பிக்கு) என்னுடைய பூர்வவருத்தத்தை ஆராயுமத்தனை அபூர்ணரோ ஆழ்வார்? {என்னையுபேக்ஷித்தகாலமீவ்வளவு, பாபமீவ்வளவு என்று பார்க்கும்படியன்றே ஆழ்வாருடைய பூர்த்தி. நான் ஆத்மாபஹாரம் பண்ணினேன், விஷய ப்ரவணானேனென்று கைவிடும்படியன்றே.}

ஆழ்வார் திருவடிகளை நீர்தாம் கிட்டினபடியென்னென்ன, விஷயங்களுக்கு அர்த்தம்தேடி அர்த்தாபஹாரத்துக்கிடம் பார்த்துத்திரியாநிற்க, அச்செம்பொன் மாடத்தைக் களவுகாணப்புக்கேன். அங்கேவைத்தமாநிதி₄யைக் கண்டு அகப்பட்டேன் என்கிறார். இவர்க்கு வைத்தமாநிதி₄ ஆழ்வாரிதே; ஆழ்வார் திருவடிகளோபாதி திருநக₃ரியும் இவர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கையாலே திருநக₃ரியைக் கவிபாடுகிறார்.

(இன்று அன்பளாய்) இதுக்கு முன்பு எனக்கொரு நினைவின்றிக்கேயிருக்க அசிந்திதமாக ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ப்ரவணாகக்கண்டேன். அநாதீ₃காலம் ஆத்மாபஹாரம் பண்ணியும், விஷயப்ரவணாயும் போந்தவிது இழவுக்குடலாகையன்றிக்கே, ஸரண்ய ப்ரப₄ாவத்தாலே பேற்றுக்குடலாகக்ருஷிபண்ணினாரைப் போலே ப₂லித்துகொடு நிற்கக்கண்டேன்; நான், என்னது என்றிருக்கை தவிர்ந்து இதரவிஷயங்களில் விரக்தராய் ப₄க₃வச் சே₂ஷத்வத்தளவில் நில்லாதே அதினெல்லையான ததீ₃யஸேஷத்வத்தளவிலே நின்றார் ஆழ்வார்; இந்த க்ரமாபேக்ஷையின்றிக்கே முதலடியிலே நான் ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ப்ரவணாகப் பெற்றேன்.

வந்ததுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார். (ஈஸ்வரனோபாதியித்யாதி₃). மேலுக்கவதாரிகை (உம்முடையவித்யாதி₃.) நம்பிபத₃தாத்தப்ரயம் (என்னுடைய வித்யாதி₃). மடவாரையுமென்றதைக் கடாக்ஷித்து சொம்பொன்மாடமென்று வர்ணித்ததுக்கு ஸங்காபரிஹாரரூபேண தாத்தப்ரயம் (ஆழ்வாரித்யாதி₃.) வர்ணித்ததுக்குத் தாத்தப்ரயாந்தரம் (ஆழ்வார் திருவடிகளித்யாதி₃) ஆழ்வார் நிதி₄யானால் திருநக₃ரியை வர்ணிப்பானென்னென்ன (ஆழ்வாரித்யாதி₃).

இன்றையென்றதை இங்கே அநவயித்து ப்ரதீகம் (இன்றன்பளாயென்று..) (ஒருநினைவின்றிக்கே) என்றது - ஆத்மாபஹாரம் அதிக்ருரமென்றும், விஷயப்ராவண்யமாகா தென்றும், ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வமுத்₃தே₃ஸ்யமென்றும், ததீ₃யஸேஷத்வம் பரமோத்₃தே₃ஸ்ய மென்றும் இப்படி ஹிதசிந்தையின்றிக்கே என்றபடி. இது - இன்றென்றதுக்குத் தாத்தப்ரயம்.

இன்றென்ற பத₃த்தை உட்கொண்டு விவரிக்கிறார் (அநாதீ₃த்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே.) நம்பியென்றதைக் கடாக்ஷித்து நானென்னாதே அடியென்றதுக்குத் பூர்ஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்-மே 2009

(அடியேன்) ஆழ்வாருடைய வைபவத்தை அநுஸந்தித்து “குணர்த்யாஸ்யமுபாகூத:” (ரா.கி.4-12) என்கிறபடியே அதுக்குத் தோற்று அடியேனென்கிறார். ஆசார்யர்களை நம்பியென்னக் கற்பித்தாப்போலே ஆசார்யர்களழைத்தால் அடியேனென்கிறதும் ஸ்ரீமது₄ரகவிகள் வாஸநையாலே யாற்றிற்று.

(சதிர்த்தேன்) சதிரையுடையனானேன். ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவை என்னதென்றிருக்கைக்கும் இதரவிஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் மேற்பட்ட சதிர்கேடில்லையிறே; அவற்றைவிட்டு ப₄க₃வத்₃விஷயத்தளவிலே நில்லாதே ஆழ்வாரளவும் வரும்படியான சதிரையுடையனானேன்.

அஞ்சாம்பாட்டுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

தாத்தர்யம் (ஆழ்வாருடைய வித்யாதி₃.) இத்தால் ஓர் அர்த்த₂விஸேஷம் ஸூசிதமாயிறென்கிறார் (ஆசார்யர்களித்யாதி₃.) சதிர் இன்னதென்று வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகமாகவருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரேத்யாதி₃.).

அஞ்சாம்பாட்டு அரும்பதும் முற்றிற்று.

இராமாயணமும் விரோதியும்

(ஸ்ரீ.உ.வே.ந்யாயவேதாந்தவித்வான் காரப்பங்காடு
வேங்கடாசார்யஸ்வாமி எழுதிய ஸ்ரீராமாயணலாரம் எனும்
நூலிலிருந்து சிலதுளிகள்)

புண்ணியமும், பாபமும் கருமம் எனப்படும். இக்கருமம் எம்பெருமானை அடையவொட்டாது தடுக்கின்றது. ஆதலின், 'விரோதி' எனப்படுகிறது. இராமாயணத்தில் 'கருமம் பரமனை இழக்கச் செய்கிறது' என்பதைக் காண்போம்.

'இராமபிரான் எம்பெருமான்; ஸீதாப்பிராட்டி எம்பெருமாட்டி' என்பது உண்மை. 'இராமனுக்குப் புண்ணியமும் பாவமும் உண்மையில் இல்லை. இது போன்று, ஸீதாப் பிராட்டியாருக்கும் புண்ணியமும் பாவமும் இல்லை' என்பதும் உண்மையேயாம். ஆனாலும் ஸீதாப்பிராட்டியார் 'ஜீவன், இங்ஙனம் இருப்பின் பரமனைப் பிரியநேரிடும்' என்பதைத் தம் சரிதத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறார். இதை முதலில் நாம் இங்கு அறிதல் அவசியமாம்.

“இராமபிரான் காட்டிற்கு எழுந்தருளும் போது, ஸீதாப்பிராட்டியாரின் மென்மையையும், காட்டின் வன்மையையும் திருவுள்ளம்பற்றி, தாம் வனவாஸம்செய்து திரும்பிவரும் வரையில் அயோத்தியிலேயே அப்பிராட்டியாரை இருக்கவேண்டிக்கொள்கிறான். அப்பிராட்டியாரும் அப்பெருமான் பிரிவு பொருது, தம்மை உடன் அழைத்துச் செல்லவேணும் என விரும்புகிறார். பலகால் விரும்பியும், இசையாதிருந்த இராமபிரானைக் குறித்து, “என் தந்தையார் என்னை ஆண்மை உடையானொருவனுக்குக் கொடாது, பெண்ணுக்கே கொடுத்துவிட்டார்; ஆனால், “நான் பெண்ணே” என்று தேவரீர் எண்ணலாம். அகவாயில் பெண்மையும், புறவாயில் ஆண்மையும் பெற்றிருப்பவரன்றோ? நீவீர். அகவாயிலும் உண்மையில் ஆண்மை பெற்றிருப்பீராயின், இங்ஙனம் என்னை விட்டுச்செல்வதாகக் கூறுவீரோ? கூறமாட்டீரன்றோ? “ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்” என்றனள் என்பது சரித்திர உண்மை.

தம் சரிதத்தினால் உலகுக்கு நன்மை புரியவந்த பிராட்டியார், புருஷோத்தமனான இராமபிரானைக் குறித்து, இவ்வாறு, என் தந்தையார் பெண்ணுக்கே பெண்ணைக் கொடுத்தார் என்று இயம்புவது முறையாமோ? ஆகாதன்றோ? இவ்வாறு கூறியது பகவதபசாரமன்றோ?

இது முதலில் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

மேலும் இராமாயணத்திலேயே வேறொரு வரலாறும் இங்குக் காணத்தக்கதாம்: 'இராமபிரான் ஸீதாப்பிராட்டியார்பால் உள்ள அன்பின் மிகுதியினாலேயே, மாரீசன் என்னும் மாயா மிருகத்தின் பின்னே வெகுதூரம் சென்று, அம்மிருகத்தை அம்பினால் அடித்துக் கொன்றான். அந்த ஸமயம் மாரீசன் மிருக ரூபத்தைவிட்டு, தன் ஸரீரத்தை எடுத்து உயிர் துறந்தான்; அங்ஙனம் உயிர் துறக்குங்கால், இராமபிரானுடைய குரல் போன்றுள்ள தன் குரலாலே 'ஹா ஸீதே! ஹா லக்ஷ்மண' என்று கூறினான். அக்கூற்று பிராட்டியார் திருச்செவியில் பட, அப்போது இலக்குமணனை, 'இப்போதே நீ சென்று, இராமபிரானை இரட்சித்தல் வேண்டும்' என்று அவள் வேண்டிக்கொள்ள, (இராமபிரானுடைய சிறப்பை உள்ளபடி உணர்ந்த) இலக்குமணன், மாரீசன் மாயையைக் கூறி, அவ்வாறு செல்லஇசையாது இருந்தான். அங்ஙனம் இலக்குமணன் இசையாதிருக்க, பிராட்டியார் அவனை நோக்கி, "அநார்ய, அகருணாரம்பு, ந்ருஸம்ஸ, குலபாம்ஸந" என்று கடுஞ்சொற்களைக் கூறினார் என்பதே அவ்வரலாறும்.

இலக்குமணன் இயற்கையிலேயே இராமபிரானிடம் அளவற்ற அன்பு பெற்றிருப்பவனும். அவ்வாறு பரமபக்தி பெற்றிருக்கும் அந்த இலக்குமணனை நோக்கி, "லக்ஷ்மண! நீ நிம்ஸயமாய் என்னை உனதாக்கிக் கொள்ளக் கருதி, இம்மாதிரி கபடவேஷத்துடன் கானகம் வந்திருக்கின்றாய்" என்று கூறத்தகாத கடுஞ்சொற்களைக் கூறியது அப்பிராட்டியாருக்குத் தகுமோ? தகாதன்றோ? இவ்வாறு கூறியது பாகவதாபசாரமன்றோ? இதுவும் இரண்டாவதாக இங்கு காணத்தக்கது.

இம்மாதிரி பரமனிடமும், பாகவதோத்தமனான இலக்குமணனிடமும் பிராட்டியார் நடந்து கொண்டமையின், இவை காரணமாகப் பரமனைப்பிரிந்து, அசோகவனத்தில் அரக்கிமார் நடுவில் இருந்து துன்புற வேண்டிற்று என்பதை இங்கு நாம் அறிதல் வேண்டும்.

இதை ஸீதாபிராட்டியார் அருளிச்செய்த "மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் மஹத்யஸ்தி ந ஸம்ஸய:" என்னும் வார்த்தையில் நன்கு காணலாம். இவ்வார்த்தையில், இராமபிரான் திறத்தில் செய்த அபராதத்தை 'கிஞ்சித்' என்னும் ஸப்தமும், இலக்குமணன் திறத்தில் செய்த அபராதத்தை 'மஹத்' என்னும் ஸப்தமும் கூறுகின்றன என்று நாம் நன்கு அறியலாம். இவ்வாறு, 'கருமம் பரமனை இழக்கச் செய்கிறது' என்பதை பிராட்டியார் சரிதத்தில் ஒருவாறு கண்டோம்.